

KYYHKYNYNEN

1/2002

LÄHETYSTYÖ

JEEBUS TULI HEIDÄN LUOKSEEN JA PUHUI HEILLE NÄIN:
"MINULLE ON ANNETTU KAIKKI VALTA TAIVAASSA JA
MAAN PÄÄLLÄ. MENKÄÄ SIIS JA TEHKÄÄ KAIKKI KANSAT
MINUN OPETUSLAPSIKSENI: KASTAKAA HEITÄ ISÄN JA
POJAN JA PYHÄN HENGEN NIMEEN JA OPETTAKAA HEITÄ
NOUDATTAMAAN KAIKKEA, MITÄ MINÄ OLEN KÄSKENYT
TEIDÄN NOUDATTA. JA KATSO, MINÄ OLEN TEIDÄN
KANSSANNE KAIKKI PÄIVÄT MAAILMAN LOPPUUN ASTI."

MATT. 28:19-20

PÄÄKIRJOITUS

Laahustavat askeleet

Kun kihlattuni kertoi ensimmäistä kertaa veljelleen, että seurustelee teologian ylioppilaan kanssa veli oli kauhuissaan. ”Just, joo! Sano vielä, että se on asunu jossain hinku-Intiassa...” ”No, oikeistaan Papua-Uudessa-Guineassa,” totesi silloinen tyttöystäväni.

Teologit ovat ilmeisesti aina herättäneet epäluuloja osassa kansalaisista. Teologit ovat outoja! Erilaisuuden leimaa on yritetty pestä pois runsaalla alkoholilla riehakkaissa teologibileissä ja todistelemalla, että pappi on kuin kuka tahansa ihminen, (eikö se näy jo pappien avioerotilastoissa?).

Ainoa teologia kammoksutumpi asia on ollut ”lähetyssaarnaaja”. Kuva viidakkokypäräpäisestä valkonaamasta opettamassa ”neekerilaumaa” jossain Afrikan sivistyksettömässä kolkassa kummittelee edelleen yllättävän monen takaraivossa. Jostain ihmeen syystä omaa ”harmittavaa ominaishajuaan”

julkisuudessa pois hinkkaavat teologit ovat alkaneet varoa myös lähetyssaarnaajaksi leimaantumista.

Vuoden alussa Kauniaisissa pidetyillä teologipäivillä kirkon lähetystyön neuvottelukunnan puheenjohtaja, piispa Jorma Laulaja, totesi, että kirkostamme on vaikea löytää lähetystyöhön halukkaita teologeja. Luulisi, että maassa, jossa lähes 90% väestöstä kuuluu kirkkoon löytyisi innokkaita teologeja ja maallikoita sekä lähetystyöntekijöiksi että lähettäviksi.

Ei vaadi selvännäkijän kykyjä havaita, että lähetystyön kultakausi on ohi. Suvaitsevaisuuden aikakaudella ei ole oikein ajatella lähimmäisen sielun laita, se on yksityisasia. Ihmettelen kuinka äidit ovat edelleenkin niin epäsuvaitsevaisia, että estävät lapsensa juoksemasta tien yli auton alle, vaikka lapsi sitä itse haluaa. Joku viisas onkin joskus todennut, että jos teologit tajuaisivat Novuminsa äärel-

lä, että taivas ja helvetti ovat tosiasioita, lähetystyöhönkin tulisi vipinää.

”Kuinka ihanat ovat ilosanoman tuojan askeleet!”

MIIKA AUVINEN

Kohteena

Astun alas raitiovaunusta ja saan saman tien todeta kuuluvani kohderyhmään. Minut pysäyttää markkinointihenkilö, entisaikojen kielellä myyntimies. Hän ei nyt kuitenkaan halua myydä minulle mitään näkyvää, ei edes tehdä asiakastutkimusta HKL:n puolesta ja tiedustella näkemystäni ratikkakuskien kätevästä lipunmyyntiseisauksesta. Siitähän minulla olisi toki ollut sanottavaa.

Tarjolla on evankeliumia. Sitä tuleekin vauhdilla, jae toisensa perään putoille kuultavakseni. Koitan omaksua uutta rooliani tutkivana journalistina ja juma-luusopin opiskelijana. En siis sivuuta kiusallisen yksisuuntaista viestiä, koitan virittää keskustelua. Pienen sellaisen saammekin aikaan, mutta tuliko tästä kaupankäynnistä kauppvoja, ja minkälai-

sia, sitä on vaikea sanoa. En voi välttyä vaalikarjan laiduntavalta olotilalta, olin valittu ilosanoman kohteeksi. Sain kuul-la, mutta minua kuunneltiin vähemmän.

Lähetyskäskeillä on saatu paljon aikaan. On tehty monenlaista. Usein meneminen ja tekeminen on mielletty hyvin vahvasti, suorastaan ponkaistu ihmisten ääreen. Lieneekö sattumaa sekään, että kentät korostuvat lähetyspuheissa, kuin taistelulentistä olisi kyse? Oma lähteminen korostuu, ehkä omat ajatuksetkin; minä täytän käskyn. Mutta unohtuuko kuunteleminen, kuulijan tilanteeseen sovittautuminen, ehkäpä nöyrytyminen. Jospa osat vaihtuisivat? Jos tuo sanoman kuulijani nyt tulisi käskyineen ja ilosanomineen, mitä minä

saisin, oppisin, uskoisin? Mitä hänellä jo on itsellään?

Maallisia markkinointihenkilöitä säätelevät myyntityön tekemisessä tiukat lait. Asiakasta suojellaan tarkoin, on har-kinta-aikaa ja palautusoikeutta. Lienee sitten lainsäädännöllä osuutta asiaan tahi ei, on asiakaslähtöisyys ollut jo pitkään menestyksen avain. Ehkä tämän ajan myynti- ja asiakastyölle välttämätön pyrkimys tasa-arvoiseen kumppanuuteen ja molemminpuoliseen oppimiseen voi tarjota lähtökohtia myös syvällisemmällä asioilla liikkumiseen.

TIMO TULISALO

Kyyhkynen 1/2002

- 2 Pääkirjoitukset
- 4 Päähaastattelu Seppo Rissanen
- 6 Kenialainen pastori Richard Ondicho
- 7 Kolumnisti "Vanha jäää"
- 8 Sihvokset lähtevät Bangladeshin kalavesille
- 9 Elvi ja Peter Singht Intiasta
 - 10 Gallup
 - 11 Hartaus
 - 12 Lehdistä poimittua
 - 12 Luterilainen tunti
 - 12 Lähetyslentäjät
 - 13 Boxilähetys
 - 13 IRR-TV
 - 14 Evankeliointia Ranskassa
 - 15 Kristittyjä tapetaan
 - 16 Mikä lähetystyössä maksaa
- 18 Kirja-arvostelut
- 19 Papin päiväkirja
- 19 Kolumni Paavalista
- 22 TYT
- 23 Puheenjohtajalta
- 23 TYT:ssä tapahtuu
- 24 Sarjakuva Mökö julistaa

"Kenialainen Richard Ondicho on huomannut, etteivät suomalaiset usein ymmärrä kuinka paljon hyvää lähetystyö on saanut ja saa aikaan. Hän muistuttaa, ettei Suomessakaan tuskin olisi nykyisen kaltaista koululaitosta, ellei kirkko olisi luonut sille menneinä vuosisatoina edellytykset."

PÄIVÄN SANAT

"Sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi. Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi. Näin Jumala on osoittanut vanhurskautensa. Pitkämielisyydessään hän jätti menneen ajan synnit rangailematta, mutta nyt meidän aikaamme hän osoittaa vanhurskautensa: hän on itse vanhurskas ja tekee vanhurskaaksi sen, joka uskoo Jeesukseen." Room. 3:23-26

"Hän on se kivi, joka ei teille rakentajille kelpannut mutta josta on tullut kulmakivi. Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla." Apt. 4:11-12

KYYHKYKEN

Teologian Ylioppilaiden
Tiedekuntayhdistyksen julkaisu
150. vuosikerta

<http://www.helsinki.fi/jarj/tyt-tyt-kyyhkynen@helsinki.fi>

Päätoimittaja

Miika Auvinen
tyt-kyyhkynen@helsinki.fi

Taiteija

Tommi Hakkari
tyt-kyyhkynen@helsinki.fi

Piirtäjä

Ulla Oinonen

Ilmoitusmyyjä

Jari Pulkkinen
jari.a.pulkkinen@helsinki.fi

ISSN 0356-2247 Painettu
ISSN 1458-414X Verkkolehti

Toimittajat

Sakari Hosike
Eino Liimatta
Karoliina Oksanen
Minna Partanen

Timo Tulisalo

Tellervo Uljas

Jenny Vainio

Ronja Venesperiä

Vinjetit

Linda Turkki

Valokuvaaja

James Cox

Kannen kuva:

Michael Cox

Ilmoitushinnat

1/1 sivua	320 euroa
1/2 sivua	170 euroa
1/3 sivua	118 euroa
1/4 sivua	85 euroa
1/8 sivua	50 euroa

Painos

2000 kappaletta

Painopaikka

Suupohjan kirjapaino,
Kristiinankaupunki

Vuosikerta 10 euroa

Tilaukset p. (09) 631 591

Toimituksen osoite

TYT / Kyyhkynen
PL 33
00014 Helsingin yliopisto

Lähetysjohtaja Seppo Rissanen:

"Lähetystyö on koko kirkon tehtävä."

Suomen evankelisluterilaisen kirkon harjoittama lähetystyö tiivistyy monessa suhteessa Helsingissä Tähtitornilla sijaitsevaan punatiiliseen taloon, jossa Suomen lähetysseura pitää majaansa. Vuoden vaihteessa järjestön uutena lähetysjohtajana aloittanut Seppo Rissanen kohtaa tilanteen, jossa perinteinen lähetystyön kaava on murtumassa, selvää eroa lähetysmaan ja kohdemaan välillä on vaikea vetää. Siitä huolimatta Rissanen on vakuuttunut, että lähetystyötä tarvitaan. Miksi?

Turun Mikaelin seurakunnan kirkkoheran tehtävistä Lähetysseuraan siirtynyt Seppo Rissanen on kokenut kiinnostusta lähetystyöhön jo pyhäkoulusta lähtien. Varsinaisen lähetyskutsun Rissanen koki lukioikäisenä kun eräs vanha Egyptissä työskennellyt lähetysteologi lahjoitti Rissaselle arabiankielisen sanakirjan. Kirjasta oli hyötyä, sillä vuosina 1981-1982 Rissanen työskenteli Egyptissä Kairon lähetyssairaalan asiainhoitajana. Sittemmin hän on toiminut myös Kansanlähetysten lähetyskouluttajana.

Lähetystyö uskon ytimessä

Rissanen mielestä lähetystyössä on käynnissä murroskausi, jossa solmitaan uudenlaisia yhteyksiä lähetyskenttien itenäisiin yhteistyökirkkoihin.

- Yhteistyökirkot lähetystyön kohdemaissa ovat viime vuosikymmeninä itenäistyneet. Olemme siirtyneet vanhasta patriarkalisesta suhteesta kumppanuuteen. Tämä luo uusia haasteita lähetystyölle. Kyse on yhteistyöstä, jossa myös me saamme vaikutteita yhteistyö-

Lähetystyö nousee uskon ytimestä.

kirkoiltamme, Rissanen pohtii. Kumppanuus tuo mukanaan myös uusia haasteita. Toisaalta lähetysjärjestön tulee olla lojaali oman maansa kirkolle ja toisaalta kohdemaan kirkolle. Lisäksi nykyisessä tilanteessa, jossa lukuisat nuoret kirkot ovat riippuvaisia lähetysjärjestöjen avustuksesta, ei voida puhua tasapuolisesta kumppanuudesta. Rissanen myöntää ongelman.

- On luonnollista, että se taho joka varoja antaa on kiinnostunut siitä miten varoja käytetään ja toisaalta saaja kokee velvollisuutta käyttää varoja kuten antaja tahtoo.

Lähetystyön muuttuneista näkymistä huolimatta Rissanen on vakuuttunut, että edelleenkin lähetystyölle on tarvetta.

- Lähetystyössä ei ole kysymys jonkun yksittäisen käskyn täyttämisestä vaan uskon olemuksesta. Jos lähetystyö lakkaa kirkko kuolee, Rissanen täryyttää.

- Lähetystyö nousee uskon ytimestä. Luterilaisina voimme palata kysymyseen uskon vanhurskaudesta. Jumala armahtaa syntisen ilman hänen omaa an-

siotaan. Uskonvanhurskaus on Jumalan sanan varassa. Meidän, tästä armon evankeliumista osallisina, tulee huolehtia siitä, että toisilla on sama mahdollisuus evankeliumiin. Kukaan ei saa oman syntyperänsä tai elämänsä takia joutua siitä paitsioon, hän painottaa.

Lähetystyön vastustajat ovat usein halunneet leimata lähetystyön käännätmiseksi.

- On syytä kriittisesti tarkastella vääriä negatiivisia mielipiteitä lähetystyöstä. Itse en ole koskaan kuullut kenenkään väittävän, että lähetystyö olisi käännätmistytöä. Kyse ei ole siitä etteikö toivota ihmisen kääntyvän, mutta kyse ei ole inhimillisestä prosessista vaan Jumalan työstä. Olemme mukana siinä mitä Jumala tekee. Vain Jumala voi synnyttää uskon, Rissanen toteaa.

Sanaa vai saippuaa?

Vaikka paljon nykyisestä lähetystyöstä on muuta kuin raamattuopetusta, Rissanen mielestä ei ole vaaraa, että diakoniatyö nousee liian keskeiseksi.

- Se, että diakoniatyöllä on merkittävä taloudellinen osuus työstämme johtuu kohdemaiden tarpeista. Lähetystyö on kokonaisvaltaista. Siinä otetaan huomioon koko elämä, sekä aineellinen että hengellinen. Kirkolla on vain yksi todistus, siihen kuuluvat sanat ja teot, lähetysjohtaja toteaa.

Rissanen toivomuksena on, että eri lähetysjärjestöt voisivat tulevaisuudessa tehdä työtä yhdessä rintamassa. Yhtenä käytännön askeleena voisi olla yhteinen lähetyskoulutus.

- Toteutamme kirkon tehtävää, johon kuuluu koko kirkko. Meillä ei ole rajoituksia yhteistyön suhteen. Kaikki, jotka haluavat sitoutua Suomen kirkon palveluun ovat tervetulleita. Toivoisin tietysti, että se olisi kaikkien hyväksymä näky, Rissanen toteaa.

Hänen mielestä myös seurakuntien ja lähetysjärjestöjen yhteistyötä tulisi entisestään lisätä.

- Seurakunnissa pitää päästä pois ajattelusta, että joku ulkopuolinen taho tekee työn jos me seurakunnassa avustamme. On nähtävä, että kysymys on seurakunnan omasta toiminnasta. Lähetystyö ei kuulu vain lähetyspiirille vaan se on pidettävä mielessä kaikissa työmuodoissa. Lähetystyö on osa kirkon olemusta, Rissanen summaa.

Kirkon tehtävä on kaikissa oloissa todistaa Kristuksesta ja sen tulee tapahtua kuten Jeesus opetti

Lähetystyö ja dialogia

Viime vuosikymmenenä innokkuus lähetystyöhön on laimentunut. Erityisesti lähetysjohtajaa huolettaa, että vain harvat papit hakevat lähetystyöhön.

- Seurakunnantöntekijöiden lähetystyössä hankittu kokemus voisi olla suureksi hyödyksi myös kotimaassa. Sen Rissanen on itse kokenut toimiessaan Turussa seurakuntansa Islam-työryhmässä.

- Suomessa on 15 000 -20 000 muslimia, joiden integroituminen yhteiskuntaamme on iso haaste. Muslimiyhteisön ja seurakuntamme välillä syntyneen luottamuksen pohjalta oli helppo keskustella jopa uskonkysymyksistä. Uskontojen välinen dialogia on osa globalisaatiota kun eri uskonnot joutuvat kosketuksiin toistensa kanssa, Rissanen pohtii.

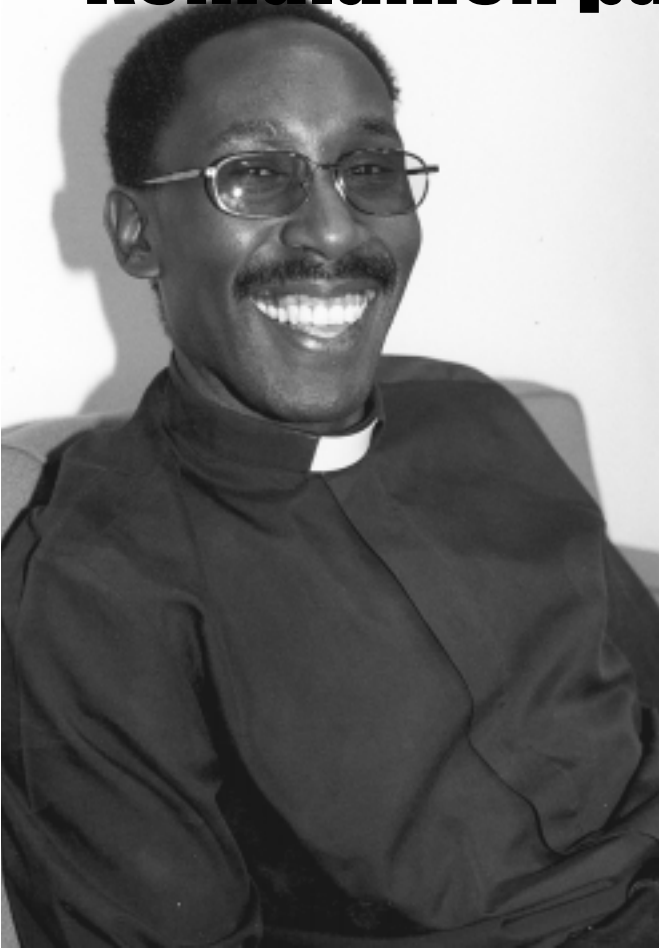
- On ymmärrettävä, että niissä yhteisöissä, joissa lähetystyötä tehdään on säilytettävä myös rauha työn takaamiseksi. Kyse ei ole vain itsekkäistä pyrkimyksistä, vaan se, että osallistumme kolmiyhtisen Jumalan lähetykseen. Siihen kuuluu myös yhteiskunnallisen rauhan säilyttäminen. Jumala on rauhan Jumala. Meitä sitovat meidän Vapahtajamme sanat, ”autuaita ovat rauhan tekijät”, Rissanen toteaa. Samalla hän muistuttaa, ettei uskontojen välinen dialogia saa kuitenkaan korvata itse lähetystyötä.

- Kirkon tehtävä on kaikissa oloissa todistaa Kristuksesta ja sen tulee tapahtua kuten Jeesus opetti, lähetysjohtaja hymyilee.

TEKSTI JA KUVA: MIIKA AUVINEN

Kenialainen pastori Richard Ondicho:

"Lähetystyö ei ole rikkaiden maiden monopoli!"

Lähetystyöstä puhutaan paljon, mutta usein vain länsimaisesta perspektiivistä. Kenialainen pastori Richard Ondicho on seurannut lähetystyötä asetelman toiselta puolelta. Afrikan kirkkojen itsenäistyessä ja perinteisten lähetystyön työmuotojen muutuessa hän on nähnyt lähetystyön hyvät ja huonot puolet. Ondicho on huolissaan lähetystyön nykyisestä suunnasta

Pitkäaikaisena lähetystyötä tekevänä maana Suomen voisi kuvitella olevan läpikristillinen maa. Vuoden verran Suomessa vaimonsa Kirsin kanssa asunut pastori Richard Ondicho on kohdannutkin toisenlaisen todellisuuden.

- Näen, että Pohjoismaiden kristillisuus on menettänyt suolaisuutensa. Olette auliisti menneinä vuosikymmeninä tehneet lähetystyötä ympäri maailmaa, mutta nyt oma kirkkonne on myös lähetystyön ja herätyksen tarpeessa. Kun katselen kirkkorakennuksia Suomessa tulen hyvin surulliseksi. Esi-isänne ovat rakentaneet suuria kirkkoja, jotka ovat nykyisin lähes tyhjiään, Ondicho toteaa.

- Lähetystyöllä on Afrikassa yleisesti ottaen hyvä maine.

Keniaa kirkot puolestaan käyvät ah-
taiksi, sillä luterilainen kirkko kasvaa jatkuvasti. Myös suhtautuminen lähetystyöhön on hyvin positiivista. - Lähetystyöllä on Afrikassa yleisesti ottaen hyvä maine. Monet poliitikot, liike-elämän vaikuttajat sekä kirkon työntekijät ovat saaneet koulutuksensa lähetystyön ylläpitämissä kouluissa. Edelleenkin monet terveyspalvelut ja koulut ovat kirkon ylläpitämiä, Ondicho toteaa. Hän on huomannut, etteivät suomalaiset usein ymmärrä kuinka paljon hyvää lähetystyö on saanut ja saa aikaan. Hän muistuttaa, ettei Suomessakaan tuskin olisi nykyisen kaltaista koululaitosta, ellei kirkko olisi luonut sille menneinä vuosikymmeninä edellytykset.

- Jumala on siunannut Suomea monella tavalla. Teillä on täällä mahtavat opiskelumahdollisuudet, hyvä elintaso, ruokaa ja juomaa. Kuitenkaan ette tajua olla näistä asioista edes kiitollisia, Ondicho päivittelee

Kumppanuus vai kaulapanta

Lähetystyön todellisuus ei ole enää sama kuin 1900-luvun alussa, jolloin Jeesus oli vielä tuntematon käsite monissa Afrikan kolkissa. Nykyisin Afrikan maiden itsenäistyneillä kirkkoilla on oma pappiskoulutuksensa ja hallintonsa. Samalla teologien akateeminen koulutus on kivunnut korkeammalle tasolle kuin mitä se oli menneinä vuosikymmeninä. Ylimielinen suhtautuminen afrikkalaisiin teologeihin elää kuitenkin tiukassa.

- Mielestäni on väärin, että vaikka opiskelen viisi vuotta teologiaa esimerkiksi Tansaniassa Makumiran yliopistossa en ole oikeutettu maisterin tutkintoon. Vaikka meillä on luennoimassa paljon samoja professoreita, jotka opettavat esimerkiksi Helsingin yliopistossa, olemme silti eriarvoisessa asemassa kuin täällä saman ajan opiskellut teologi. Tämä on sivistynyttä, mutta rakenteellista syrjintää, jäänne kolonialismin ajoista, Ondicho painottaa.

“Jumala on siunannut Suomea monella tavalla. Kuitenkaan ette tajua olla näistä asioista edes kiitollisia.”

Akateemisen eriarvoisuuden lisäksi, taloudellinen eriarvoisuus aikaansaa lukuisia ongelmia rikkaiden länsimaisten kirkkojen ja Afrikan köyhien kirkkojen välillä. Vaikka virallisesti puhutaan yhteistyöstä ja kumppanuudesta todellisuus on välillä toista. - En kiellä, etteikö Afrikan nuorilla kirkkoilla ole paljon opittavaa Eurooppalaisten kirkkojen vuosisatojen taakse ulottuvasta historiasta, mutta hyvät taloudelliset edellytykset eivät anna länsimaaisille kirkkoille oikeutta sanella itenäisten kirkkojen toimintaa. Lähetystyö ei ole rikkaiden maiden monopoli! Tie-

dän tapauksista, joissa lähetysjärjestöt ovat sumeilematta kiristämällä ja lahjomalla sanelleet itsenäisen kirkon sisäistä kirkkopoliittikkaa. Onko tämä kristillistä toimintaa? Tuntuu joskus, että rahanpaljous sokaisee teidän teologiaanne, afrikkalainen pastori hymyilee surumielisenä.

Toinen Kristus

Ondicho ihmettelee lähetysjärjestöjen pakonomaista tarvetta juurruttaa omia näkemyksiään afrikkalaisiin yhteistyökirkkoihin. Toisaalta kun afrikkalainen teologi kritisoi eurooppalaisten kirkkojen teologiaa, kohautetaan hartioita.

- Mikä into länsimailla on väkisin istuttaa liberaaliteologiaa Afrikkaan? Jotkut uudet lähetit tuovat toista Kristusta, joka on vieras Raamatun opetukselle ja sille perustukselle, johon kirkkomme on rakennettu. Eikö se opetus mitä isovanhempanne antoivat olekaan enää päte-

Mikä into länsimailla on väkisin istuttaa liberaaliteologiaa Afrikkaan?

vää? Jos näin on, silloinhan puhutte ristiriitaisesti, Ondicho ihmettelee. Hänen mielestään tällä hetkellä osa nykyisistä lähetystyöntekijöistä tuhoavat sitä minkä heidän isovanhempansa ovat aikoinaan istuttaneet.

- Vetoan erityisesti nuoriin teologeihin: Pohtikaa mitä saarnaatte. Puhutko sitä todistusta vastaan, jonka aikaisemmat sukupolvet ovat antaneet, Ondicho kysyy.

TEKSTI JA KUVA: MIIKA AUVINEN

VANHA JÄÄRÄ

Lähetystyö

Jeesus lähetti opetuslapset lähetystyöhön sanoen: menkää ja tehkää! Meidän aikanamme Jeesuksen käsky on ymmärretty ainakin kahdella tavalla väärin. Ensiksi toiset ymmärtävät sanat menkää ja tehkää ikään kuin ne tarkoittaisivat istukaa ja rukoilkaa. Toiseksi voidaan kyllä lähteä kauas pois kotimaasta, mutta toimitaan eri tavoin kuin käsky kuuluu. Monelle lähetystyö on iloista kulttuurien välistä kohtaamista ja eri uskontojen pitämistä tasa-arvoisina kristinuskon rinnalla. On lähdetty tekemään, mutta mitä! Lähetyskäsky, joka on itse asiassa kaste- ja lähetyskäsky, antaa ohjeet myös tekemiselle. AKastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen

ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattaa.” (Matt. 28:19,20). Vaikka sana käännättäminen on tänä päivänä jo lähes uskonnollinen tabu, kristillinen lähetystyö on pohjimmiltaan käännättämistä. Aseiksi eivät tosin sovi miekat eivätkä muutkaan maalliset aseet, vaan Jumalan oma ilmoitus, Pyhä Raamattu. Pyhä kaste on irtisanoutumista Perkeleestä ja hänen töistään, joita ilmentävät mm. lukemattomat epäjumalien patsaat, temppelit ym. vastaava. Käskyt, joita tulee opettaa, ovat myös tärkeä osa kristillistä lähetystyötä. Ensimmäisen käskyn miettiminen on olennaisen tärkeää lähetystyöntekijöille. Se muistuttaa kenen nimessä työtä tehdään ja mistä kaikki lähtee: Jumalan ja Hänen käskyjensä kunnioittamisesta.

Ennen lähetystyöhön lähtemistä on todella istuttava ja rukoiltava. Voi olla, että kuitenkin pitää jättää lähetystyö muiden hartioille riippuen pitkälti siitä, haluaako sitoutua lähettäjän, Kolmiyh-teisen Jumalan, ohjelmanjulistukseen. Rukoilemista ei sovi väheksyä, mutta jonkun on myös lähdettävä liikkeelle. Kaikki kansat -ilmaisu tarkoittaa myös oman maamme sulkemista lähetystyön piiriin. On kastettava ja opetettava Jumalan tahtoa Herran käskyn mukaan. Meillä on kyllä kastettu, mutta onko opetettu. Onkohan niin, että toisaalla on kyllä opetettu, muttei kastettu? Menkää siis ja tehkää - Suomessa ja kaikkialla maailmassa.

VANHA JÄÄRÄ

Sihvoset suuntaavat Bangladeshin kalavesille

Mikä saa nuoren pariskunnan, Petri (27) ja Anne (25) Sihvosen, lähtemään trooppisista hirmumyrskyistään ja köyhyydestään tunnettuun Bangladeshiin? Eivätkö sairaudet ja hetkittäin suuren osan maasta peittävät tulvat pelota lähetystyöhön lähteviä suomalaisnuoria? Tuskin hindujen ja muslimien kireiden välien selvittelijäksi kaivataan kristinuskon edustajia? Asioilla on kuitenkin aina se toinenkin puoli.

Petrin vanhemmille tieto lähetystyöaikeista tuli täydellisenä yllätyksenä.

- Kun kerroimme suunnitelmistamme, oli vastauksena pelkkä hiljaisuus. Sitä jatkui sitten muutama kuu-kausi, kunnes Anne rohkeni kysymään asiasta ja he myönsivät, että olivat aluksi olleet kauhuissaan. Toisaalta isä sitten totesi, että jos se on Jumalan tahto, niin siihen on tyydyttävä.

Annen kotona ensimmäinen reaktio liittyi Sihvosille viime keväänä syntyneeseen poikaan, Jetroon.

- Äiti ihmetteli, että miksi meidän täytyy viedä Jetro niin kauas, mutta on jo alkushokista toivuttuaan alkanut suunnitella vierailua Bangladeshiin. Isä ymmärsi varmasti ratkaisumme parhaiten, kun on joskus itsekin nuoruudessaan miettinyt lähetystyötä.

Luvassa kalastushommia, opettamista ja evankeliointia

Bangladesh ei myönnä viisumia kristinuskoa levittäville lähetystyöntekijöille islamilaisuutensa takia. Niinpä lähetystyö sidotaan yhteen erilaisten kehitysprojektin kanssa.

- Ammattini puolesta pääsen mukaan kalataloudenkehittämisprojektiin. Tarkoituksena olisi saada siitä elinkeino syrjäkylille. Anne lähtee mukaan

kotiäitinä ja voi toimia seurakuntatyössä, kouluttamassa paikallisia pyhäkoulun opettajia.

Pienen lapsen mukaanotto ei pelota Petriä ja Annea. He toivovat vain, että Jetro oppisi suomen kielen kunnolla, niin ettei kolmesta kielestä tulisi yhtä isoa sekamelskaa. He toteavat, että lapsien voi olla jopa helpompi sopeutua uuteen ympäristöön ja uskovat paikallisista lapsista löytyvän varmasti leikkikovereita.

Miksi ei helpompi elämä Suomessa?

Bangladesh on kooltaan noin 1/3 Suomen pinta-alasta, mutta asukkaita siellä on yli 130 miljoonaa. Kosteus on lähellä 100 % ja sen kadut kuhisevat kerjäläisiä ja sairaita. Silti Sihvoset ovat valmiita lähtemään apuun epätoivon maahan.

- Vaikka Bangladesh on ilmastollisesti vaikea, on evankeliumin eteenpäin vieminen kaikkein tärkeintä. Jos emme lähtisi lähetystyöhön, ei ajatukselta saisi kuitenkaan rauhaa. Kun siihen hommaan on kutsumus, niin ulkoiset asiat ovat vain sivuseikkoja. Monesti lähetystyössä olleet ajattelevat jälkeen päin, että se olikin kaikesta huolimatta kaunis maa.

Sihvoset ovat sitoutuneet aluksi kahteen neljän vuoden kauteen, mutta ovat

valmiita jatkamaan lähetystyötä, niin kauan kun kutsu on voimassa ja apua tarvitaan. Näillä näkymin he ovat lähdössä lähetyskentälle vuoden 2003 alkupuolella.

- Yleensä kausien välissä on lähe-teillä noin vuosi, mutta se riippuu hyvin monista seikoista kuten työpaikasta, lapsien koulunkäynnistä ja omasta jaksamisesta.

Kurssilta matkaeväät, maasta maan tavat

Petri ja Anne kävivät Kylväjän ja Sley'n järjestämän lähetyskurssin.

- Kurssi ei tietenkään tee kenestäkään valmista lähettiä, mutta antaa tietoa ja mahdollisuuden punnita kutsumustaan lähetystyöhön. Lisäksi kurssikavereilta saa paljon hengellistä tukea ja on hyvä jakaa ajatuksia toistenkin kanssa.

Lähetyskentällä on tarvetta erityisesti teologeille. Nuoret seurakunnat tarvitsevat rautaisannoksen uskon perusteiden opetusta. Nyt ollaan valmistautumassa englannin kurssiin, siinä täytyy vielä hie-man petrata!

TEKSTI JA KUVA: TELLERVO ULJAS

Intian apostolit

Intialainen saarnaaja Peter Singh on omistanut elämänsä lähetystyölle kotimaassaan. Reilun kahdenkymmenen vuoden työn aikana hän on ehtinyt perustaa useita uusia kristillisiä seurakuntia Intiaan. Hänen suomalainen vaimonsa Elvi tekee työtä miehensä rinnalla. Intialainen saarnaaja Peter Singh on omistanut elämänsä lähetystyölle kotimaassaan. Reilun kahdenkymmenen vuoden työn aikana hän on ehtinyt perustaa useita uusia kristillisiä seurakuntia Intiaan. Hänen suomalainen vaimonsa Elvi tekee työtä miehensä rinnalla.

”Kuulijakunnastani suurin osa on hinduja. Kun heidän jumalansa ja parantajansa eivät onnistukaan auttamaan, he tulevat Jeesuksen luo. Jumala voi vapauttaa heidät Saatanan otteesta. On hyvin yleistä nähdä ihmisten vapautuvan riivaajista ja parantuvan yliluonnollisesti sairauksista, kun teemme rukous- ja saarnaustyötämme.”

Peterin työssä ilmenee henkimaailman todellisuus.

Alueilla, jossa kristinuskolla ei ole juuria Jumalan yliluonnollisen voiman ilmentyminen, ihmeet ja tunnusmerkit, ovat lähes välttämättömiä.

”Ne synnyttävät kuulijoissa uskoa, joka johtaa epäjumalien hylkäämiseen vaikeuksista ja väinoista huolimatta.”

Apostolien teoissa kuvattu lähetystyöntekijöiden taival ja yliluonnollinen johdatus ovat Peterin mukaan totta tänäkin päivänä.

Pahan todellisuus

Peter ja Elvi ovat työssään usein joutuneet kasvokkain pahojen voimien kanssa. Esimerkiksi 16-vuotias Shyamala-tyttö Kanchimcherla-nimisestä kylästä joutui demonin valtaan. Tyttö yritti itsemurhaa useasti, mutta psykiatrit eivät löytäneet syytä tytössä tapahtuneeseen henkiseen muutokseen. Hänet vietiin paikalliseen kirkkoon, jossa demoni oli hyökännyt pastoria kohti ja sanonut tappaneensa jo kuusi henkilöä ja Shyamala olisi seitsemäs. Tämän jälkeen vanhemmat veivät tytön vielä noitatoh-

torille, mutta Shyamala ei parantunut. Lopulta perhe kuuli Peteristä ja Elvistä, jotka laittoivat kätensä tytön päälle ja rukoilivat hänen puolestaan. Tyttö kaatui ja parantui kertaheitolla. Perhe vietti heidän luonaan vielä kymmenen päivää varmistaakseen, että demoni todella oli lähtenyt. Koko perhe jätti hindujumalansa, tuli uskoon ja kastettiin. Peter ja Elvi kohtaavat työssään toistuvasti vastaavanlaisia tapauksia.

Ennen julistajaksi ryhtymistään Peter oli toiminut muissa ammateissa, mutta häitä, jota hän tunsi kadotukseen joutuvien ihmisten puolesta ei suonut hänelle rauhaa. Lähetystyö oli ainoa mahdollisuus. Peterin vanhemmat olivat syvästi kristittyjä, joten Peter oli intialaisittain poikkeuksellisesti saanut kristillisen kasvatuksen.

”Itse olin kuitenkin alkoholisti ja nimikristitty, kunnes vuonna 1974 otin henkilökohtaisesti Jeesuksen vastaan pelastajani.”

Peterin uskontuloon vaikutti traaginen onnettomuus, jonka hän tulkitsi Jumalan puhutteluksi.

”Olin ystäväni kanssa menossa elokuviin, kun jeeppi ajoi ystäväni päälle. Hän kuoli sylini. Pian tämän jälkeen Jumala antoi minun ymmärtää, että jos ystäväni sijaan minä olisin jäänyt jeeppin alle, olisin nyt helvetissä. Jumala muistutti minua, että tämä päivä on pelastuksen päivä”.

Tuolloin Peterin elämä sai uuden suunnan, alkoholin käyttö jäi ja muuttaman vuoden kuluttua hänen sydämensä paloi jo lähetystyölle.

”Nyt ymmärrän, että Pyhän Hengen avulla on mahdollista voittaa orjuuttavat riippuvuudet ja tavat ja elää Kristukselle.”

Joogaa länsimaihin

Peter pitää huolestuttavana mystisten itämaisten kulttien leviämistä kristillisiin länsimaihin. Esimerkkinä hän mainitsee joogan.

”Jooga on tullut yleiseksi länsimaissa. Jeesus lupasi meille oman rauhansa, ei

rauhaa joka tulee joogasta. Joogassa pyritään meditaation avulla tyhjentämään mieli. Raamatussa Jeesus sanoo, että jos sydän tyhjenetään seisemän vielä pahempaa demonia tulee sisään ihmiseen. Meditaatio kristillisessä mielessä taas tarkoittaa sen hyvän mietiskelyä, jota Jumala on elämässämme tehnyt. Joogan tarjoama rauha ei ole todellinen.”

Peter ja Elvi levittävät evankeliumia monella tavalla. Tällä hetkellä Peter johtaa kasvavaa, 400:ta aktiivijäsenestä koostuvaa seurakuntaa kotipaikkakunnallaan. Toimintaan kuuluu myös lastenkerho, jossa kolmekymmentä lasta saa huolenpitoa ja rakkautta. Työtä tehdään myös perustamalla uusia seurakuntia, julistamalla evankeliumia eri tilaisuuksissa ja pitämällä koulutusseminaareja paikallisten seurakuntien pastoreille.

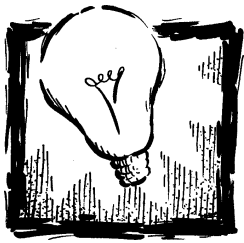
Kristityt ulos työpaikoilta

Kristittynä eläminen maassa, jossa valtaosa tunnustaa hindulaisuutta on usein vaikeaa. Peterin kristittyjä seurakunnan jäseniä voidaan vaatia osallistumaan hindujumalien palvontaan esimerkiksi työpaikoillaan. Elleivät he suostu tähän, he voivat menettää työpaikkansa.

”Meillä oli samoja vaikeuksia lastenkerhokotimme lapsien kanssa. Kun panimme lapset paikalliseen kouluun, meidän piti sanoa koulun johtajalle, ettei meidän lapsiamme pakotettaisi kumartamaan hindujumalia. Koulun johtaja antoi lapsille vapautuksen hindujumalien palvonnasta”, Elvi kertoo.

Lähetystyön tekijäin työ on hyvin raskasta, mutta kaikkien vaikeuksien keskellä Elvi ja Peter ovat täynnä rauhaa ja toivoa: ”Älkäämme katsoko hukkuvaan maailmaan, vaan hukkuvien sieluihin. Kun katsomme mitä kauheita asioita maailmassa tapahtuu, niin nostakaamme katseemme ylöspäin, sillä meidän vapautuksemme aika on lähellä.”

PETRI PATRONEN

GALLUP

Lähtisitkö lähetystyöhön?

Tutkimukset väittävät, etteivät teologit lähde lähetystyöhön.

Kyyhkynen kysyi viideltä teologian ylioppilaalta.

TEKSTI: TELLERVO ULJAS

KUVAT: JAMES COX

Tapio Hietalahti, 26

Miksei, mutta en niin mielelläni juuri vanhakantaiseen lähetystyöhön. Olisi mukava päästä opettamaan vaikka jonkin seminaariin. Nyt pitää kuitenkin ensin yrittää valmistua, mutta jos joskus tulee mahdollisuus, lähdän heti!

Ville Väkeväinen, 21

Jaa, no ei ole kutsumusta vielä tässä vaiheessa. Tällä hetkellä haluaisin kirkon virkaan kotimaan työhön. Lähetystyö ei ole kuitenkaan poissuljettu vaihtoehto.

Hannele Juutinen, 19

Lähtisin mielelläni. Oma historianikin liittyy lähetystyöhön. Laulan Suomen Lähetysseuran kanssa yhteistyötä tekevässä lähetyshenkisessä Amani-kuorossa ja olimme kesällä Tansaniassa esiintymässä. Haluan jatkossakin tehdä kristityn työtä ja tietysti kaikkeen vaikuttaa oma henkilökohtainen vakaumus.

Mikko Laitinen, 21

Voisin lähteä tietyn varauksin, eli en lähtisi esimerkiksi ortodoksien alueelle. Oikeastaan tiedän lähetyöstä hirvittävän vähän, mutta diakoniaorientoituneeseen lähetystyöhön voisin kyllä lähteäkin.

Tuuli Halonen, 31

Periaatteessa voisin lähteäkin. En ole kyllä suunnitellut sitä vielä, mutta tulevaisuus on avoin kaikille mahdollisuuksille.

HARTAUS

Elämän leipä

Jeesus sanoi:

“Minä olen elämän leipä. Teidän isäntä ne söivät autiomaassa mannaa, ja silti he ovat kuolleet. Mutta tämä leipä tulee taivaasta, ja se, joka tätä syö, ei kuole. Minä olen tämä elävä leipä, joka on tullut taivaasta, ja se, joka syö tätä leipää, elää ikuisesti. Leipä, jonka minä annan, on minun ruumiini. Minä annan sen, että maailma saisi elää.”

Tästä sukeutui kiivas väittely juutalaisien kesken. He kysyivät toisiltaan: “Kuinka tuo mies voisi antaa ruumiinsa meidän syötäväksemme?” Jeesus sanoi heille: “Totisesti, totisesti: ellette te syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää. Mutta sillä, joka syö minun lihani ja juo minun vereni, on ikuinen elämä, ja viimeisenä päivänä minä herätän hänet. Minun lihani on to-

dellinen ruoka, minun vereni on todellinen juoma. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, pysyy minussa, ja minä pysyn hänessä. Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja niin kuin minä saan elämäni Isältä, niin saa minulta elämän se, joka minua syö. Tämä on se leipä, joka on tullut alas taivaasta. Se on toisenlaista kuin se ruoka, jota teidän isäntä söivät: he ovat kuolleet, mutta se, joka syö tätä leipää, elää ikuisesti.” Joh. 6:48-58

Leipä on tärkeää, koska ilman sitä ei voi elää. Jumala tietää tämän tarpeen ja huolehtii luoduistaan. Hän antaa sateen niin hyville kuin pahoillekin, jotta he saisivat leipää. Tavallinen leipä on lahjaa Jumalalta, mutta mannaa Jumala antoi vain omalle kansalleen. Manna oli Jumalan erityislahja. Vaikka sekä tavallinen leipä että manna on saatu Jumalalta, niin

ne eivät silti takaa ikuista elämää. Ne riittävät vain väliaikaisesti pitämään kuoleman loitolla.

Jumala antoi myös lain, ja se oli oikea ja hyvä. Huolimatta siitä, että hän antoi hyvää leipää ja hyvän lain, ihmiset ei vielä eläneet ikuisesti. Ihmiset olivat kääntäneet Jumalalle selkänsä. Jumala hylkäsi ihmiset, eivätkä he enää voineet löytää Jumalaa.

Jumala on kuitenkin armollinen ja antoi vielä kolmannen kerran leipää nälkäisille ihmisille. Jeesuksessa hän antaa todellista ruokaa ja todellista juomaa. Joka syö ja juo, elää ikuisesti; joka uskoo evankeliumin ja saa kasteen, on pelastuva. Se, joka ei usko, tuomitaan kadotukseen.

SAKARI HOSIKE

LEHDISTÄ LEIKATTU

Jälleen kerran Quintus Septimus Tertullianin (160-240) sanat ovat totta: “Martyyrien veri on seurakunnan siemen.” Me näimme tämän tapahtuvan kommunistisessa maailmassa, ja se toteutuu jälleen muslimimaailmassa. Tertullian kirjoitti, että kristittyjen tulisi vastaanottaa vainot, ei paeta niitä. Kristityt tulevat kohtaamaan kärsimystä ja vainoa kunnes Jeesus tulee takaisin. Richard Wurmbrandin aloittamat lähetyskset toimivat edelleen äänenä heille, joilla ei ole ääntä. Aika vainottujen muistamiselle on nyt. Länsimailla ei ole tekosyytä kieltäytyä. Martyyrien itku on kuultu.

Stefanus-viesti erikoisjulkaisu 2000

Suomen ev.lut. kirkon viralliset lähetysjärjestöt

www.bible.fi
www.flom.fi
www.mission.fi
www.sansa.fi
www.sekl.fi
www.sley.fi
www.slef.fi

Muita lähetysjärjestöjä

www.fida.info/
www.svk.fi/lahetysyritys.tpo.fi/suora
www.gospelflight.fi
<http://members.vip.fi/~omfin/>

Luterilainen tunti on parin minuutin mittainen

Luterilainen tunti vie ajatukset ensi kuulemalta perusteellisen raamattutunnin tunnelmiin. Modernilla otteella, lähellä ihmisten arkipäivää radiolähetystyötä tekevän järjestön nykyiseen toimintaan nähden nimi on hämmäntävä.

- Järjestön ensimmäiset ohjelmat olivat tunnin mittaisia. Näillä ura uurtaneilla 1920-luvun radiolähetyksillä tavoitettiin koko Yhdysvaltojen väestö, ja niillä voitiin tarjota erityisesti aktiiviseurakuntien ulkopuolella oleville mahdollisuutta kuulla evankeliumia. Nykyään tunti on useimmilla ihmisille pitkä aika, tavoitamme ihmiset parhaiten vain muutaman minuutin mittaisilla lähetyksillä, kertoo Suomen Luterilainen tunti – järjestön johtaja Antti Saarenketo.

Suomessa vuodesta 1999 toimineen järjestön toiminta-ajatuksena on tarjota ihmisille mahdollisuus kuulla evankeliumia ja pysähtyä sen äärelle keskellä elämää. Radiotyön lisäksi järjestön puitteissa toimii the Road –niminen yhtye, jonka musiikin avulla tavoitetaan koululaisia ja opiskelijoita. Mahdollisuuksien mukaan tehdään myös tv-työtä.

Johtaja Antti Saarenketo määrittelee ja rajaa järjestönsä toiminnan varsin tarkoin. Tavoitteena ei ole oman seurakun-

nan kokoaminen. Hän puhuu organisaatiostaan ”evankelioivana käsivartena”

- Kaikki työmuotomme lähtevät ihmisten jokapäiväisestä elämästä. Haluamme Suomessakin tavoitella erityisesti sellaisia ihmisiä, jotka eivät yleensä kirkonpenkkiä kuluta. Mitä jos... -nimisissä, paikallisradioiden ohjelmavirrassa kuultavissa 1-2 minuutin mittaisissa ohjelmissa kuuntelijoita herätetään pohtimaan evankeliumin sanomaa lyhyin kertomuksin tosielämästä. Insertin lopussa annetaan yhteystiedot, ja kuulijat voivat soittaa meille. Keskustelemme ja ohjaamme soittajaa yhteyteen omaan luterilaiseen seurakuntaansa. Tämän yhteyden aikaansaamisessa on työmme painopiste, Antti Saarenketo kertoo.

Suomen Luterilainen tunti on osa kansainvälistä Lutheran Hour Ministries -organisaatiota. Se toimii 54 maasta käsin, 24 kielellä ja suuntaa toimintansa kaikkiaan 130:een maahan eri puolilla maailmaa. Suomessa Luterilaisen tunnin tuottamia ohjelmia voi kuulla kristillisten Radio Dei –aseman lisäksi monien paikallisradioiden kautta.

Kotisivut: www.tunti.com

TIMO TULISALO

MAF: Yhteyksiä yli merten ja vuorten

Ilmakuljetukset ovat useilla lähetystyoalueilla ainoa mahdollisuus työntekijöiden ja paikallisten ihmisten kohtaamiseen. Toisen maailmansodan jälkeen perustettu Mission Aviation Fellowship (MAF) on työllään vakiinnuttanut lento-toiminnan osaksi lähetystyötä. Työntekijät ovat suureksi osaksi joko lentäjiä, lentomekaanikkoja tai radio- ja navigointilaitteistosta vastaavia teknikkoja.

- Lähetyslentotoiminnan missio on kuljettaa ihmisiä turvallisesti perille, kertoo Suomen Lähetyssseuran yhteydessä kansainväliselle MAF-organisaatiolle työskentelevä Pauli Immonen. Me keskitymme tähän työhön, pyrimme vaikeus-akin olosuhteissa kuljettamaan muissa lähetystyön ammateissa toimivat työntekijät sinne, missä heitä tarvitaan. Pauli on itse toiminut useita vuosia lähetyslentäjänä lähinnä Tansaniassa, joka on ollut suomalaisen lähetyslentämistyön

painopistealueita Tällä hetkellä hän työskentelee projektivastaavana ja on käytännössä ainut globaalinen MAF-organisaation työntekijä. Näin siksi, että lähetyslentotyötä tekevät viisi alueellista järjestöä ovat kehittyneet ja toimineet varsin itsenäisesti.

- Nyt pyrimme luomaan yhtenäisen, maailmanlaajuisen toimintamallin. Työtäni voi verrata kirkkokäsikirjan ja katekismuksen tekemiseen, laadin yhteistyössä alueellisten järjestöjen edustajien kanssa yhteistä asiakirjaa toimintatavoista käytännön lähetyslentotyössä. Ihmisten erilaisuus näkyy, ajattelutavat vaihtelevat. Uskonkäsityksetkin saattavat vaikuttaa muun muassa riskinottoon lähettäessä liikkeelle ääriolosuhteissa, Pauli kertoo nykyisen työtehtävänsä haasteista. Lentäminen on usein kovinkin erilaista kuin läntisten maiden tiheästi liikennöidyssä ja valvotussa ilmatilassa. Kentät ovat huonokuntoisia eikä niillä

ole välttämättä juuri minkäänlaista laitteistoa.

Pauli Immonen on sekä ansiolentäjä että pappi. Kummankin koulutuksen ja ammatin tuoma kokemus ja osaaminen on tarpeen, jotta ihmiset saadaan työskentelemään hyvin yhteen. Vaikka paljon matkustamista edellyttävän työn tuki-kohta on Suomessa, Pauli kokee olevansa jatkuvasti ”kentällä”. – Rajanvetoa lähetyksen kenttätöön, niin kutsutun lähettinä olon, ja muun työn välillä on turha tehdä. Lähetystyö on kokonaisuus, joka edellyttää työn tekemistä monissa eri rooleissa ja paikoissa, ilman minkään osuuden erityistä korostamista, Pauli toteaa.

Kotisivut: www.maf-europe.org

TIMO TULISALO

Kuka koputtaa ovellasi?

Jos opiskelijäkämpäsi ovikello soi il-lansuussa, oven takana ei välttämättä seiso tv-luvantarkastaja. Asialla saattaa olla myös Boksilähetyksen työpari, joka tarjoaa sinulle mahdollisuutta keskustel-la Jumalasta ja uskosta.

Boksilähetyks on muun muassa Hel-singin opiskelijalähetyksen, Kansanlähe-tyksen ja Helsingin Evankelisten opiske-lijoiden työmuoto – evankelioivaa ovi-työtä opiskelija-asuntoloissa. – Kaikki 60 vapaaehtoistyöntekijäämme ovat opiskelijoita, ja he ovat oikeita henkilöitä kertomaan uskosta toisille opiskelijoille, sanoo Boksilähetyksen yhteyshenkilö, viittä vaille valmis lastensairaanhoitaja **Sauli Palmu**.

Kolme-neljä kertaa lukuvuodessa jär-jestettävissä aktioissa vapaaehtoiset kier-televät viikon ajan yhdellä opiskelija-asuntoalueella. Asukkaiden kanssa jutun juureen päästään kyselylomakkeen avul-la, joka käsittelee kristinuskon perusteita. Vapaaehtoiset kertovat myös omasta uskostaan, jos kyselyyn vastaaja niin ha-luaa. – Pyrimme tavoittamaan niitä

opiskelijoita, jotka eivät koskaan ole kuulleet Jeesuksesta sekä niitä, joiden suhde uskoon ja seurakuntaan on syystä tai toisesta katkennut. Ovilla törmää myös kristittyihin opiskelijoihin, ja sil-loin voimme yhteisen uskomme pohjal-ta rohkaista toisiamme. Boksilähetyk-sessä emme halua hyppiä paikallisseura-kuntien varpaille, vaan pyrimme mah-dollisuuksien mukaan tekemään yhteis-työtä. Kutsumme opiskelijoita mukaan kotiseurakuntiansa toimintaan ja kristil-lisiin opiskelijajärjestöihin, Sauli kertoo.

Mutta eikö evankeliointi kotiovilla tunnu tungettelulta ja aggressiiviselta-kin tavalta viedä evankeliumia eteen-päin?

– Me ajattelemme, että lähetystyötä pitää tehdä siellä missä ihmiset ovat. Saamamme vastaanotto on sitä paitsi pääasiassa oikein hyvä. Yllättävän moni opiskelija on miettinyt uskonasioita ja on halukas keskustelemaan niistä!

JENNY VAINIO

Lähettejä kuvaputkessa

Kun elämä ahdistaa, hi-virus vaivaa tai toivo on menetetty, kaivataan kipeästi Jumalaa. Kun sielu huutaa hätäänsä tai sydän itkee verta, tarvitaan toivoa anta-vaa Sanaa. Mutta minne mennä, mitä tehdä, jos kirkko on jopa satojen kilo-metrien päässä eivätkä lähetystyöntekijät ole koskaan ehtineet käydä kotikylässä tai –kaupungissa?

Olemme poikkeuksellinen sukupolvi monessa mielessä. Meillä on enemmän evankelioitavia kuin millään ennen meitä eläneellä sukupolvella. Yli kaksi miljardia ihmistä ei ole kuullut Jeesuksesta omalla kielellään. Nykytilanne on seurausta rä-jähdysmäisestä väestön kasvusta, kertoo Aki Miettinen IRR-TV:n kotisivuilla. IRR-TV on yhteiskristillinen, median avulla lähetystyötä tekevä järjestö, joka on tavoittanut ihmisiä alueilla, joilla muu työ olisi hyvin hankalaa.

IRR-TV tiedosti lähetysongelman ja ihmisten hädän ja aloitti lähetykset 1980-

luvulla. Ensin aloitettiin radiolähetykset pienestä osakehuoneistosta. Sosialisti-nen Neuvostoliitto vastusti työtä, Suo-messakin sosialistinen lehdistö nimitti radiota ”hiihuliradioksi“. Työ kantoi kuitenkin hedelmää ja studio siirrettiin lopuksi Keravalle. Toimintaa laajennet-tiin myös muihin maihin – Kiinaan, In-tiaan, Israeliin; Kauko- ja Lähi-Itään.. Neuvostoliitossa valtakunnallinen TV lähetti uskonnollista ohjelmaa kansalai-sille. Tie TV-lähetykselle oli auennut!

Tälläkin hetkellä IRR-TV:n lähetysoh-jelmat ulottuvat uusille alueille; 25 Aasi-an maata on avautunut TV-lähetystyölle. Nyt Sanaa jaetaan myös muslimimaihin sekä suurimmille IVY:n unohdetuille kansoille. Näihin sisältyvät myös alueen 10 000 000 kuuroa, joiden on muuten vaikea ymmärtää evankeliumia.

Etenkin Venäjää ja IVY-maita tavoit-tava työ tuntuu hyvin tärkeältä. Kun ajattelee ihmisten toivottomuutta, kas-

vavia aids- ja aborttilukuja, tajuaa hyvin ihmiselämän kurjuuden ja tv-lähetys-työn tarpeen. Venäjälle lähetetään ”ensi-apu“-ohjelmia öisin, koska juuri silloin ihminen on ahdistunein. Nämä ohjel-mat ovat antaneet uskon ja toivon ihmi-sille.

Työtä tehostetaan esimerkiksi lähettä-mällä erilaisia kirjasia niitä tarvitseville ihmisille. Ne ovat selvittäneet ihmisille, mistä uskossa on kysymys ja millainen Jumala on. Näiden mukana kulkeutuu Sanaa kauas itään ihmisille, jotka halua-vat vastaanottaa Jeesuksen.

Kotisivut: www.rrtv.fi

RONJA VENESPERÄ

Tiesitkö, että joka päivä tapetaan 500 kristittyä uskonsa tähden

Stefanus lähetysten kotisivu herättelee uinuvaa ihmistä yllä olevalla otsikolla. Kristittyjen vainot ovat tosiasia. Valitetavasti Kristuksen kirkko saa vuosittain 165.000 uutta marttyyria. Toisaalta väitetään, että Kiinassa joka päivä 3000 ihmistä kääntyy kristinuskoon. Tähän juttuun on poimittu muutama huomio kristittyjen huonosta kohtelusta muutamassa maassa. Tiedot on otettu Stefanus lähetysten ja The Voice Of The Martyrs -järjestön kotisivuilta.

Egypti

Egyptissä on Lähi-idän suurin kristillinen yhteisö. Kristittyjä kohdellaan siellä toisen luokan kansalaisina. Heitä syrjitään poliittisella kentällä ja työelämässä. Muslimihallitus käyttää hyväkseen ottomaaneilta perittyä lakia, joka edellyttää presidentin lupaa kirkon rakentamiseen tai korjaamiseen. Tämä luonnollisesti hankaloittaa kristittyjen arkea. Oikeuslaitoksessa kristittyihin kohdistuneita väkivaltaisuuksia katsotaan läpi sormien.

Turkki

Turkissa kristityt ovat samassa asemassa kuin Egyptissä; he kuuluvat alempaan kastiin armenialaisten terroristien ja Jehovan todistajien kanssa. Tosin kristityt ovat vain murto-osa koko väestöstä. Paikallistasolla kristittyinä oleminen ja toimiminen saattaa olla vaarallista. Valtiotasolla tulee huomioda, että Turkissa ei ole muslimihallitusta ja viimeksi kristittyihin kohdistui huomattavaa väkivaltaa v. 1998, kun kreikkalais-ortodoksinen kirkko poltettiin Istanbulissa.

Kiina

Kiinan kovan linjan politiikka rikollisia vastaan on kohdistunut voimakkaasti myös kristittyihin. Tästä toiminnasta johtuen kommunistihallitus on pitää vankiloissaan enemmän kristittyjä kuin mikään muu valtio. Kiinan kristillinen kirkko voidaan jakaa karkeasti kahteen ryhmään: on virallinen kirkko ja kodeissa toimiva niin sanottu maanalainen

Uskonvainojen symboli. Auschwitzin uhreja.

kirkko. Jälkimmäisen johtajat ovat vaatineet hallitusta tunnustamaan myös ”kotikirkon” olemassaolon. Kiinan hallinnon suhtautuminen kristittyihin on horjuvaa; viranomaiset saattavat takavarikoida myös hallituksen luvalla painettuja raamattuja.

TEKSTI: SAKARI HOSIKE

VALOKUVA: JAMES COX,

PIIRROS ULLA OINONEN

Linkit:

<http://www.persecution.com>

<http://www.co.jyu.fi/stefanus>

Uutisotsikoita: Kristittyjen vainoja eri puolilla maailmaa

Vietnamissa epäinhimilliset olot

Olosuhteet ovat aina armottomat. Paras kohtalo, mitä vanki voi toivoa, olisi rankkaa pakko-työtä 12-16 tuntia päivässä. Yöt vietetään liian täydessä, pimeässä ja ummehtuneessa betonisellissä, jossa on avoin käymälä eikä makuusijojia. Tavallinen ruoka-annos on kaksi kulhollista riisiä päivässä, joskus mukana on hieman kalakeittoa tai muutama palanen mädäntynyt kalaa tai vihanneksia. Useimmille vangeille ei sallita sitä ”ylleisyyttä”, että he pääsisivät säännöllisesti ulos selleistään pakotyöhön. Yhteisellit ovat aina liian täyteen ahdettuja ja kristityt vangit ovat samassa sellissä tavallisten rikollisten kanssa. Osa vangeista on kahlittuina jaloistaan, ja jotkut kahlitaan kiinni seinään lukuisiin eri asentoihin. Muiden vankien täytyy sivota näiden kahlehdittujen miesten jätteet. Käymälät ovat pelkkiä avoimia kaukaloita tai reikiä lattiassa, jotka ”huuhdellaan” ämpärillisellä vettä silloin kun sitä on saatavilla. Lemu voi olla sietämätön. Inhottavien käymälätulojen ja säällittävän ruoan lisäksi vangit joutuvat taistelemaan hyönteisten kanssa. Malariaa tai muita tauteja mahdollisesti kantavat moskiitot häiritsevät öisin ja toisinaan torakat ja karpäset parveilevat sellissä.

Eristyssellillä uskoille

Useissa sellissä sinne ahdetuilla kuudesta kahdeksaan vangilla on juuri ja juuri tilaa maata vierekkäin öisin; nuo sellit ovat tyypillisesti

noin 2,5 metriä leveitä ja 3 metriä pitkiä. Suurempiin yhteisselleihin mahtuu 100 tai useampi vankia, mutta nekin ovat äärimmäisen täynnä. Epätoivoisten ja hermostuneiden ihmisten määrä lisää melua ja epämukavuutta. Niille vangeille, jotka eivät suostu yhteistyöhön ja kerro tietoa seurakunnan toiminnasta, tai jotka kertovat uskostaan muille vangeille, on varattuna eristyssellit. Sinne joutuminen tarkoittaa, että vanki vietään erittäin pienen sellin, jonka ovessa tai katossa on vain kapea rako valonlähteeksi. Lukeminen ei sen tähden ole mahdollista, ja vanki saattaa menettää ajantajunsa nopeasti. Mitään makuusijaa ei ole, vangin on nukkuttava sementtilattialla.

Poltettuja kyllä Intiassa

Marraskuusta 1998 huhtikuuhun 1999 kolme kylää poltettiin. Kylien nimet ovat R.Udayagiri, Mokundapur ja Ranalai. Taloja poltettiin joko kokonaan tai lähes kokonaan.

Intian hallitus ei hyväksy vainoja, jotka kohdistuvat vähemmistöryhmiä kohtaan, näin ollen ei myöskään kristittyjä kohtaan. Mutta samalla hallitus ei myöskään tee mitään estääkseen vainoja.

Ankaraa kohtelua Kiinassa

Vankilaan päästyä hänet laitettiin välittömästi kahleisiin. Poikkeuksena muihin vankeihin, hänen jalkoihinsa laitettiin kahdet kahleet. Lin nilkkoihin pujotettiin teräskahleet, jotka

kiinnitettiin pulteilla molemmilta puolilta. Toiset teräskahleet asetettiin nilkan yläpuolelle sääreen. Sen jälkeen hänen jalkansa levitettiin ja kahleiden väliin asennettiin terästanko. Tangon puolivälissä oli rengas. Sitten myös hänen käteensä laitettiin käsirautoihin ja ne kiinnitettiin tangossa olevaan renkaaseen. Näin hänen selkensä jäi kumaraan. Häntä pidettiin tässä asennossa kolme vuorokautta ilman mitään helpotusta.

Lopun pidäytysaikansa hän joutui tekemään pakko-työtä. Hänen piti koota jouluvaloja, jotka menevät Amerikkaan! Li tarvitsee lukiessaan laseja, eikä hän pystynyt näkemään kunnolla. Hänen piti saada pikku lampuja kootuksi 4000-5000 päivässä. Jos hän ei pystyisi siihen, häntä piiskattaisiin. Hän teki 17 tuntia päivässä työtä.

Kahakkoja Nigeriassa

Paluumatkalla äärimuslimit hyökkäsivät heitä vastaan. Väkivaltaisuus leimahti liekkiin, ja muutaman päivän aikana yli 600 ihmistä sai surmansa ja 80.000 ihmistä joutui pakolaisiksi. Myöhemmin laaditun poliisiraportin mukaan tuhot olivat mittavat: 123 kirkkoa, 1944 taloa ja 746 ajoneuvoa poltettiin; 55 moskeijaa tuhoitiin. Kun Nigerian presidentti Olusegun Obasanjo kävi tapahtumapaikalla, hän itki. Hän sanoi: ”Kun katselin ympärilläni, kauhistuin tuhon ja kuoleman määrää. Minulle on kerrottu, että jotkut miekkoja käyttelleet ja bensaa kantaneet rettelöitsijät olivat teini-ikäisiä.

LÄHDE: STEFANUS-LÄHETYSSEN LEHTI

Mikä lähetystyössä maksaa?

Oletko pohtinut minne kolehtiin antamasi rahat menevät? Lähetystyölle kerätään usein kolehteja ja keräyksiä, mutta tiedätkö todella mitä antamallesi eurolle tapahtuu?

Lähetystyölle kerättävä kolehti voidaan kerätä joko nimikkoläheteille tai tiettyyn kohteeseen, mutta myös lähetysjärjestölle yleensä. Nimikkokohteet kertovat antajalle, mihin rahat ohjataan, mutta kuinka on yleislahjoitusten laita? Käyttävätkö lähetysjärjestöt antamasi eurot kotimaan rakennusten röyhistämiseen vaiko hädänalaisten auttamiseen kaukana kotimaasta? Lähdimme ottamaan siitä selvää.

Suomen evankelis-luterilaisella kirkolla on **kuusi** virallista lähetysjärjestöä sekä Kirkon ulkomaanapu. Lähetysjärjestöt toteuttavat kokonaisvaltaista lähetysnäkyään sekä aineellisen että hengellisen avun muodossa. Kirkon ulkomaanapu puolestaan keskittyy kansainväliseen diakoniaan, katastrofiapuun ja kirkkojen välisen yhteistyön tukemiseen. Lisäksi maassamme toimii ortodoksisen kirkon lähetysjärjestö sekä lukuisia vapaiden suuntien lähetysjärjestöjä. Kooltaan merkittävin näistä on helluntaiherätyksen Fida International, joka on suurempi kuin yksikään ev.-lut. kirkon lähetysjärjestöistä.

Järjestöjen kirjava kenttä

Vanhin ja suurin luterilaisista lähetysjärjestöistä on vuonna 1859 perustettu Suomen lähetysseura (SLS). Lähettejä lähetysseuralla oli vuoden 2000 lopussa 279 ja lähetystyötä tehtiin 21 maassa. Kokonaistyöntekijämäärä järjestöllä oli hieman päälle 400. Seurakunta- ja kristillisen kasvatustyön lisäksi lähetysseura tekee muun muassa sosiaali- ja terveydenhuoltotyötä sekä toteuttaa koulutus- ja yhteisönkehittämishankkeita.

Vapaaehtoisilta kannatusvaroiltaan toiseksi suurin ev.-lut. kirkon lähetysjärjestöistä on Suomen Ev.lut. Kansanlähetyksen (SEKL). Lähettejä kansanlähetyksellä ja sen jäsenjärjestöillä oli vuoden 2000 lopussa 103, johon sisältyvät myös lyhyet määräaikaiset työsuhteet. Kokonaistyöntekijämäärä järjestöllä oli 185. Kansanlähetyksen toimii reilussa kymmenessä maassa, erityisinä painoalueina Itä-Eurooppa, Etiopia, Japani ja Lähi-itä. Raamatunkäännöstyötä kansanlähetyksen tekee neljässä maanosassa.

Kirkon ulkomaanapu (KUA) on säätiö, joka toimii Suomen ev.-lut. kirkon kansainvälisen diakonian ja kirkkojen välisen avun välineenä. KUA:n tärkeimmät

yhteistyökumppanit ovat Luterilainen maailmanliitto ja Kirkkojen maailmanneuvosto sekä katastrofityössä Kirkkojen yhteinen katastrofiapu (ACT). KUA ohjaa avun kohteisiinsa yhteistyökumppaneidensa sekä paikallisten järjestöjen ja kirkkojen kautta, mistä johtuen omaa henkilöstöä ulkomailla on vain satun-

	SLS	SEKL	KUA
Menot yhteensä (M€)	21,9	4,1	15,2

naisesti asiantuntijatehtävissä. Henkilöstöä KUA:lla on 32 sekä tällä hetkellä 4 henkilöä ulkomailla.

Fida International on helluntaiherätykseen kuuluvien seurakuntien lähetyjärjestö, entiseltä nimeltään Suomen Vapaa Ulkolähetys ry (SuVUL) ja Lähetyksen Kehitysapu (LKA). Lähetystyöntekijöitä Fidalla on yhteensä 407, joista noin 70 toimii kehitysavun tehtävissä. Lähettien määrässä Fida on siten suurin kotimainen lähetyjärjestö. Kotimaan työntekijöitä on noin 120, joista suurin osa työskentelee kirpputoreilla ja noin 20 keskushallinnossa. Kirpputorit toimivat pitkälti vapaaehtoistyön avulla. Vertailukelpoisia tietoja suhteessa toisiin lähety- ja kansainvälisen diakonian järjestöihin ei ole mahdollista saada, koska lähettien palkat maksavat lähettävät seurakunnat. Palkat eivät kulje Fidan kautta, vaan Fida toimii työn koordinaattorina.

Kutsumuksesta vai rahasta?

Kaikkia lähetyjärjestöissä lähettien pal-

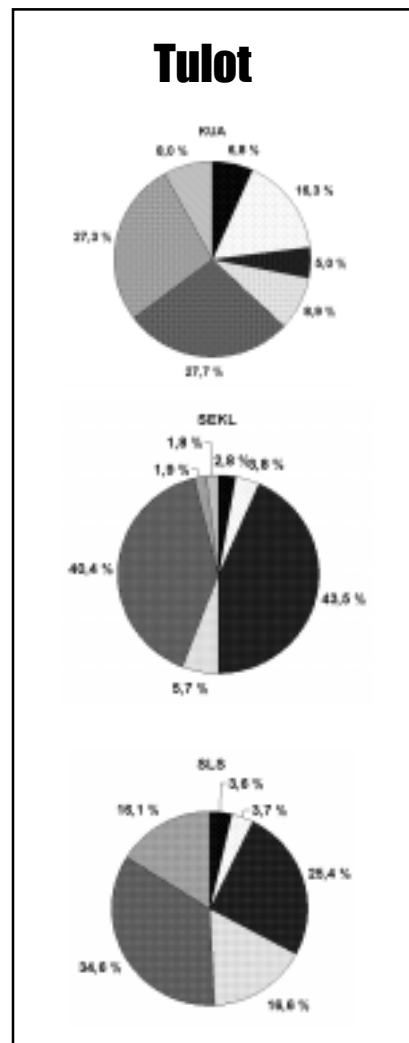
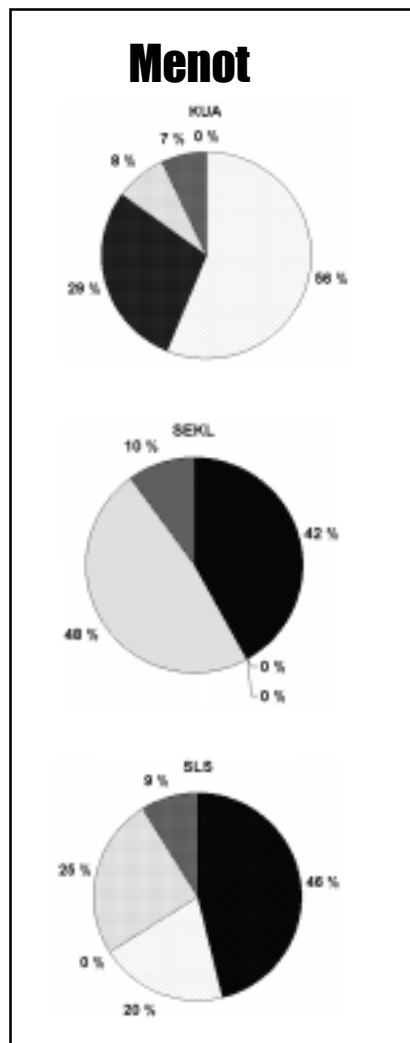
kat on suhteutettu sijaintimaan hintatasoon. Fidalla palkka ilman ikälisiä vaihtelee yksinelävällä noin 703 (e) (Bangladesh) ja 1,327 (e) (Japani) välillä. Perheillä vastaava summat ovat 1.355 (e) ja 2.557 (e). SEKL:stä arvioitiin palkan heillä osuvan yleensä 840 ja 1.680 (e) välille. Lähetyseuran työntekijöiden palkkaan vaikuttaa myös koulutus. Lähetyseurasta tarkkoja lukuja ei anneta, koska työntekijöiden yksityisyyttä halutaan varjella.

Kuinka euronni siis käytetään? Varojen käytössä merkittävimmät erot järjestöillä on kotimaisen ja ulkomaisen työn osuuksissa kustannuksista. Järjestöistä kotimaan työhön panostaa merkittävimmin Kansanlähetyksen muiden suuntautuksessa sitä selkeämmin ulkomaille. Kunkin järjestön kehitysyhteistyötä rahoittaa osin Ulkoministeriö. Hallintokustannusten osuus kustannuksista on kullakin järjestöllä maksimissaan kymmenen prosentin luokkaa. Euronsa lahjoittaja voi siten melko huoleti luottaa,

että valtaosa lahjoituksesta kulkeutuu itse työn hyväksi. Lahjoituskohteen valinta jää lahjoittajan omien arvostusten varaan.

TEKSTI: TOPI HARLAA JA
KAROLIINA OKSANEN
KUVAT: JAMES COX

Menorakenne

Tulorakenne

Kaavioiden tiedot ovat vuodelta 2000. Kulurakenteen jaottelu on kaavioissa suuntaa antava. Kotimaan kaudella olleet lähetit on laskettu kuluissa kotimaan työhön. KUA:lla ei ole kiinteistömenoja, jotka muilla on sisällytetty hallintokuluihin. KUA:n kautta toimitettua apua rasittaa luonnollisesti myös yhteistyötahojen hallinto. Tämä ei koske samassa määrin kahdenkeskistä apua, jonka osuus avustusvaroista on 32 %.

Eero Huovinen: Pappi ?

Helsingin piispan, Eero Huovisen julkaiseman paimenkirjan ajatuksia on ”studeerattu” paljon muuallakin kuin vain Helsingin seudun pappiloissa. Tästä kertoo se, että kirja on noussut Mitä Suomi lukee –listan kärkisijoille.

Kirjan nimessä oleva, pappiin liitetty kysymysmerkki näkyy vahvasti myös sisällössä. Huovinen ohjaa pappeuden olemusta pohtivaa lukijaa papin mielenmaisemaan. Se on kysymyksiä ja valintoja täynnä – usein nämä valinnat ovat sellaisia, ettei yhtäkään oikeaa ole; joskus on taas valittava kaikki mahdolliset vaihtoehdot. Näissä valinnoissa Huovinen ohjaa kaitsijan ottein – rohkaisee pappia vahvuuteen ja varmuuteen, mutta vain siten, että tämä onnistuu samalla olemaan varovaisen nöyrä. Pappeuden ja elämän erinäisiin ristiriitoihin Eero-piispa ei tunnu olevan kovinkaan halukas

tarjoamaan ehdotonta vastausta, vaan ennemminkin kuvaa monessa kiperässä kohdassa omaa polkuaan ja sen varrelta löytyviä ajatuskulkuja. Kirkon yhteiset, viralliset näkemykset säilyttävät kuitenkin etusijansa.

Kuuntelemisen taito on Huovisen mukaan yksi papin tärkeimpiä työvälineitä. Kirjaan on kirjattu toivomus siitä, että niin piispalla kuin hänen alaisillaan olisi työssään riittävästi väljyyttä ihmisten kohtaamiseen. Tämä vain tahtoo jäädä toiveeksi. Enää ei vastavalmistuneellekaan papille riitä se että ”aluksi vain on ja katselee ympärilleen”, kuten Huovisen lainaamassa vanhassa ajankuvassa. Tässä tekemisen huiskimisessa ja huteruudessa paimenkirja toimii myös hyvänä tukijana, ihmissuhdetaitojen, johtamisosaamisen ja kypsien näkökulmien välittäjänä. Yhtä hyvin papille kuin monelle muullekin ammattilaiselle.

TIMO TULISALO

Kirsti Kena: Naisia lähetystyössä

Arvostelu Kirsti Kenan kirjasta Eevat apostolien askelissa – Lähettinaiset Suomen Lähetysseuran työssä 1870-1945 (Suomen Lähetysseura 2000)

Kirsti Kena valottaa pitkään varjossa ollutta naislähettien historiaa. Kenan teos onkin miellyttävä poikkeus normaaliin lähetystyön historiaa käsitteleviin kirjoihin.

Lähetystyön alkuaikoina kentälle, lähinnä Kiinaan ja Afrikkaan, lähtivät vain miehet, olivathan lähetysalueiden olot alkukantaiset ja tulevaisuus hämärän peitossa. Olojen vakiinnuttua 1800-luvun loppupuoliskolla naiset astuivat esiin. Miesten valta-alueelle astuminen ei sujunut kovin helposti. Ensin oli käytävä monivuotinen lähetyskoulu ja osoitettava soveliaisuutensa lähetystyöhön. Kihloihinkin sai mennä vasta lähetyskoulun päätyttyä. Ajan myötä naiset lähtivät ”kotoelämän järjestäjiksi”. Myöhemmin ihmeteltiin lähettivaimojen

turhautuneisuutta.

Kena kertoo rehellisesti ja kaunistelematta lähettivaimojen oloista: kuumuudesta, sairauksista, uuteen kulttuuriin sopeutumisesta. Vaikka morsiamen asema väljentyikin, samat asiat odottivat kaikkia kentälle lähteneitä.

Nykypäivän oloissa ja kulttuurissa kasvaneelle on ajoin hämmäntävää lukea lähettinaisille asetetuista odotuksista vielä 1900-luvun alussa. Hyvä vaimo oli nöyrä ja kuuliainen, ”kodin kukkanen”. Mutta missä oli varsinainen lähetystyö? Naisista alkoi tulla lähetysasemien emäntiä, haavojen sitoja ja koulun opettajia. Näin myös naiset alkoivat levittää Jumalan Sanaa.

Myöhemmin kentälle otettiin myös naimattomia naisia. He asuivat usein perheissä. Tämä lienee ollut helpompaa kuin toinen vaihtoehto: lähteä yksin tuntemattomiin oloihin, olla ”monenmonitoimainen”. Suomalaiset naislä-

hetit tekivät kaikkea. He myös sopeutuivat kulttuuriin. Tästä kertoo mm. se, että Kiinassa naiset käyttivät paikallista pukua eivätkä keikailleet raskaissa eurooppalaistyyllisissä hameissaan.

Kenan teksti on koristelematonta, tutkija kertoo esimerkiksi naisten yksinäisyydestä ja turhautumisesta. Karuistakin kertomuksista huolimatta oli hienoa lukea asioista, jotka ovat niin kauan olleet hämärän peitossa. Ainoastaan viimeisessä osassa, joka käsittelee sodan ja loissa olleita lähettejä, lukijaa riipaisee. Elämän karuus, epävakaa ja jopa vaarallinen tilanne on varmasti ollut jokapäiväistä. Lähetit pysyivät kuitenkin kentillä.

Kokonaisuutta ajatellen Kenan kirja on lukemisen arvoinen. Suoran tekstin lisäksi kirjan tasoa nostaa hyvä taitto ja onnistuneet kuvavallinnat.

RONJA VENESPERÄ

PAPINPÄIVÄKIRJA

Kanteleensoittaja

Tänään aurinko paistaa. Loskaisen ja harmaan eilispäivän jälkeen tuntuu hyvältä nähdä sininen taivas ja auringon kulta. Taas valon välähdys sisimpääni. Mutta vain välähdys. Ja taas valo sammuu. Ajatukseni juoksevat väkisin pohjoiseen, Lapin kesään. Runoilija Leino kulkee vierelläni ja virkkoo:

*Miks meillä kaikkei kaunis tahtoo kuolla
ja suuri surkastua albaiseen?
Miks meillä on niin monta mielipuolta?
Miks vähän käyttäjiä kanteleen.*

Osaisinpa käyttää kannnelta. Virittää helkkyvän soinnin ja kuuluttaa itselleni ja muille valoa. Osaisinpa löytää kauneuden kielen, ylhäisen äänen, joka kertoo, että kirkkaus on olemassa. Raskasmielisyys ja elämän pessimismi luovat Lapin

suven. Kaikki kukkii liian nopeasti.

Tiedän, että minun tulisi nostaa katseeni itsestäni ja suunnata se valoon. Mutta ei valoon vaan Valoon. Aamun sarastus ja uuden kevään toivo on Hänen käsialaansa. Miksi jäisin kurjuuteeni, kun voin katsoa Lohduttajaan?

Ihmiselämän suurin tuska on siinä, että tietää Jumalan olevan, mutta ei osaa luottaa häneen. Minä yritän itse, teen kaikkeni, laitan koko osaamiseni peliin ja katson mitä tapahtuu. Minä jännitän ja huokailen, minä hermoilen. Ja samanaikaisesti vierelläni seisoo Mestari, joka ei kiellä minulta jumalallista apuaan. Hän tahtois siunata minut, mutta minä en anna.

Kuulen taas runoilijan äänenkaiut sisälläni:

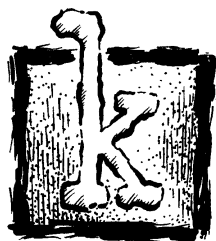
*Olen väsynyt lauluni valheeseen.
Herra, tee minut lapseksi jälleen!
Minä tahdon soittoni särkyneen
viedä suurelle virittäjälleen.*

Lapsen kesä on pitkä. Lempä tuuli ja kevyt askel. Tuulessa huojuvat koivupuut ja kesäillan sininen syli. Ei kylmyyttä, ei pelkoa. Vain toivoa.

Tänään minä tahdon tulla lapseksi jälleen. Minä tuon Sinulle, Herra, särkyneen kanteleen ja rukoilen, että virittäisit sen uudelleen. Että laittaisit kokonaan uudet kielet, joilla voisin soittaa. Soittaa elämää läheisilleni, jokaiselle, joka vastaa kävelee. Tuoda tuulahduksen taivaasta. Sitä varten minut on tänne lähetetty. Sitä varten tähän pyhään virkaan vihitty.

Herra, sinä yksin voit tehdä minut eläväksi. Tee se, Herra.

-PAIMENPOIKA-

KOLUMNI

"Oikean" Paavalin metsästys

Syksyllä julkaistu Kari Kuulan kirja Paavalin teologiasta on herättänyt henkiin yleisen keskustelun raamatuntutkimuksen suhteesta kirkon oppiin ja tunnistukseen. Keskustelunavaukset eivät ole tuoneet esiin uutta ja mullistavaa. Kaisaniemenkadun ja Aleksanterinkadun välinen rintamalinja pysyy tiukasti pystyssä. ”Perinteiselle” tutkimukselle Paavalin tulkitseminen ja teologia ovat tulenarkoja aiheita. Tieteellinen tutkimus ja kristillinen uskonelämä yhdistyvät saumatomaksi kokonaisuudeksi, joka sinetöidään pelastusvarmuusleimalla. Erilaiset tulkinnat ovat pannassa.

Risto Saarisen ekumeniikan luennolla viime syksynä katsottiin dokumenttivi-deota KMN:n Canberran kokouksesta

vuodelta 1991. Mieleen jäi John Vikströmin kommentti: ”Syyllisyys on huono teologian tekemisen lähtökohta”. Vikström viittasi länsimaisia teologeja vai-vaavaan kolonialismin historiaan, joka on painolastina vuoropuhelussa kolmannen maailman teologioiden kanssa. Kari Kuulan teokseen kohdistuvaa tiukkasanaista kritiikkiä seurattessani ihmetelen, mistä tuo suunnaton oikeassaolemisen tarve ja pyrkimys pakottaa tieteellisen tutkimuksen lähtökohdat autoritaatiivisesti sopivan ”kirkolliseen” muotiin syntyy? Jos Vikströmin mukaan syyllisyys on huono lähtökohta teologialle niin liittäisin oikeassaolemisen tarpeen samaan kategoriaan.

Paavali-keskustelusta, jossa ovat vastakkain yliopistokesteetikka ja ”perinteinen” tutkimus, heijastuu modernin ihmisen vaikeus käsittää uskonnollisen kielen luonnetta. Vertauskuvan ymmärtäminen on vaikeaa, koska sen merkityksen täytyy olla todistettavissa loogisesti ja empiirisesti. ”Perinteisen” tutkimuksen Raamatun sanaa koskeva luonnon-

tieteellinen totuusvaatimus rampauttaa uskonnollisen kielen, jonka täytyy vastata yksi yhteen tieteellisen tutkimuksen kanssa. Toisin sanoen, jos ristiriita tieteen ja uskon kielen välillä pyritään ratkaisemaan liian väkivaltaisesti, sekä uskonelämä että tieteentekeminen kärsivät.

Epäjumalan merkinä on se, että ihminen joutuu itse kannattelemaan sitä. Meillä on toinenkin vaihtoehto: elävä usko Jeesukseen. Vapaana ja kannateltuna ihminen voi tutkia vapaasti, tulla erilaisiin tuloksiin ja sietää eriäviä mielipiteitä sekä epävarmuutta. Toivottavasti sekä A7:n että Kaisaniemenkadun nuoret teologit voivat rakentaa teologisen identiteettinsä uskonelämän rinnalle niin, ettei siitä tule pelon ja häpeän peittävää itsetuntoproteesia.

EINO LIIMATTA
KUVA: JAMES COX

ÄLÄ VANHENE. ÄLÄ JÄÄ YKSIN. ÄLÄ OLE HEIKKO. ÄLÄ SAIRASTU. ÄLÄ MENETÄ KOTIASI.

**UUODEN 2002 YHTEISVASTUUKERÄYS KAMPANJOI
IHMISARVOISEN ELÄMÄN JA ASUMISEN PUOLESTA**

BittiPiplia Raamatun opiskeluun ja tutkisteluun

**BittiPiplia2000 on monipuolinen ohjelma
Raamatun tutkimiseen ja lukemiseen.
Se sopii hyvin tutkijoille, opiskelijoille
ja kaikille Sanan käyttäjille.**

**Laitteistovaatimukset:
Windows 95, 98, Me, NT ja 2000**

**Hinta 82,41 (e) (490 mk)
opiskelijoille -10 %**

**Opiskeluun vieraskielisiä Raamattuja
100:lla eri kielellä.**

**Suomen Pipliaseura
PL 173, Kauppiaankatu 7, 00161
HELSINKI
Puhelin (09) 669 684 Faksi (09) 625
719**

www.bible.fi

Uuden rippikoulu- suunnitelman mukaiset kirjat

KATARINA ENGSTRÖM
MARKKU PYTSIÄINTEN
HANNELE RIPO
TIMO RYHÄNEN

oma RIPARI

- ✦ kristinuskon keskeiset asiat selkeästi, nuoren omalla kielellä
- ✦ rakentuu kolmen peruspilarin varaan: elämä – usko – rukous
- ✦ katekismukseen perustuva rukousnauha
- ✦ oppimispäiväkirja

ohjaajan RIPARI

- ✦ aloittelevälle rippikouluohjaajalle kaikki, mitä rippikoulussa tarvitaan
- ✦ kokeneemmalle uusia ideoita
- ✦ mukana rippikoululaisen kirjan aukeamat

Ilmestyy maaliskuussa 2002

Opiksi • Huviksi • Hyödyksi
WSOY
Palvelulinja 0203-91000
www.wsoy.fi

Lähetys
sanomat

SUOMEN
LÄHETYSSEURA

Matkalippusi...

-Lähetys- ja
kehitysyhteistyön
aikakauslehti-

Suomen Lähetysseuran, mukana yli 20 maassa.
Opiskelijahinta 28 e / 11 nroa
(Normaalihinta 40 e)
Tilaukset: Suomen Lähetysseura
(09) 129 7317
www.mission.fi

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

SINUN TUKENASI OPISKELUSSA JA TYÖELÄMÄSSÄ!

Suomen kirkon pappisliitto on pappien, lehtoreiden, teologian maistereiden ja kandidaattien sekä teologian opiskelijoiden ammattijärjestö. Jäseninä on mm. yli 90 % maamme papistosta ja 1000 opiskelijaa.

Jäsenetuna saat Crux-lehden kotiisi.

Jäsenasioissa soita p.150 26 53.

Sähköposti:

suomen.kirkon@pappisliitto.fi

tai etunimi.sukunimi@pappisliitto.fi

Kotisivu: www.evl.fi/jst/pappisliitto/

Opiskelijoille liiton jäsenyys on ilmainen!

Tiedekunta tentissä

Teologisessa tiedekunnassa suoritettiin koko Helsingin yliopistoa koskeva ”Koulutuksen- ja tutkinnonlaadun arviointi”. Se sisälsi ensin jokaisessa tiedekunnassa tehdyn itse-arvioinnin, johon teologisen tiedekunnan osalta TYT:kin osallistui. Sen jälkeen tiedekuntiin kutsuttiin ulkomaisista yliopistoista edustajia suorittamaan paneelina ulkopuolisen arvioinnin. Se suoritettiin teologisessa tiedekunnassa tammikuussa. Arviointipaneelissa kuultiin omina ryhminään dekaani ja laitosten esimiehet, professoreja, opetushenkilökuntaa, hallintohenkilökuntaa, sekä tietysti opiskelijoita ja jatko-opiskelijoita. Seuraavassa hieman huomioita arvioinnin sisällöstä.

Suurimpana vahvuutena panelistit esittivät opiskelijoiden ja henkilökunnan sitoutuneisuuden tiedekuntaan. Sitä kautta tiedekunnan toiminta on hyvin aktiivista ja ilmapääri koettiin positiiviseksi. Opiskelijoiden laatua he pitivät korkeana ja opiskelijat sekä henkilökunta oli-

vat motivoituneita antamaan palautetta ja kehittämään aktiivisesti tiedekuntaa. Myös verkostoituneisuus ja yhteistyö kirkon sekä muiden tahojen kanssa huomioitiin tiedekuntamme vahvuudeksi.

Yhtenä ongelmana panelistit näkivät keskivaiheen opiskelijoiden epämääräisen tilanteen. Opiskelijat tuntuivat olevan hukassa. Panelistien ehdotus oli koulutuksen tavoitteiden määrittäminen tarkemmin, erityisesti niiden opiskelijoiden kohdalla, jotka eivät suuntaudu kirkon palvelukseen tai opettajaksi. Toivottiin selkeän koulutusohjelman luomista nk. C – linjalaisille. He suosittelevat myös opettajatuutoroinnin järjestämistä opintojen keskivaiheilla oleville. Siten pystyttäisiin ehkäisemään opintojen keskeyttämisä, joiden korkeasta määrästä panelistit olivat huolissaan.

Panelistit huomasivat tiedekuntaa koskevan rahoituksen puutteen vaikutukset opetukseen. Erityisesti Gradu vaiheen opiskelijoilla oli suuria ongelmia graduohjaajan sitoutuneisuuden ja tavoitettavuuden suhteen. Esimerkiksi

paneelihaastattelussa oli kahdeksasta professorista paikalla kaksi, muilla oli sijaiset ja yhdellä jopa sijaisen sijainen. Panelistit toivoivatkin henkilökunnalta enemmän venymiskykyä. Rahoitusjärjestelmän aiheuttama kilpailuasetelma ei ole helppo, mutta silti suhteet tutkimuksen ja opetuksen kesken tulisi olla kunnossa. Samoin toivottiin opetuksen kehittyvän yhä enemmän opiskelijakeskeisemmäksi.

Vuorovaikutus opiskelijoiden ja opettajien kesken nähtiin toimivan hyvin. Hallinnollisella tasolla panelistit kuitenkin näkivät tarpeen kehittää laitosten välistä yhteistyötä. Laitosten tulisi palvella, ei jakaa tiedekuntaa! Panelistit toivoivat selkeiden tavoitteiden luomista, tiedekunnassa kun ei pystytä yhtenäisesti määrittelemään edes käsitettä *teologia*. Entä teologinen tutkinto? Panelistien ohjeena olikin, että tiedekunnassa tulisi näyttää sen yhteisöllisyyttä. Se taitaa koskea meitä kaikkia.

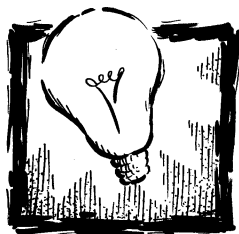
HENRI JÄRVINEN
TYT:N OPINTOASIANSIHTEERI

A7:lla tapahtuu

Esko M. elää niin kuin opettaa. Olihan historiassa tapana, että kansa uskoi vasta kun asiat kirkossa kuulutettiin. Haikautta äänessään tyt-juhlamessusaarnaaja totesi, että yliopisto jää nyt taka-alalle. Kapitulistista jyrähtikin seuraavana päivänä määräys Malmin suuntaan. Agrigolan pöntöstä meitä muistutettiin myös tutkintouudistuksen vaaroista: lieneekö taustalla tarve nopeuttaa valmistumista ja säättää tiedon ja järjen valon loistetta pienemmälle?

Kaarlo Arffman taputettiin poissaolevana vuoden opettajaksi. Ulkomaisilla foorumeilla ahkeroinut armoitettu opettaja välitti kiitossanansa vuosijuhlaväelle esimiehensä, Kyllikki Tiensuun lukemalla viestillä. Kalle halusi jakaa kiitoksen tasan kollegojensa kanssa: laitos on viime vuosina panostanut opetukseen. Nyt siis viesti meni perille.

Tämä palsta kaipaa uutisia. Lähetä niitä osoitteeseen: tyt-kyyhkynen@helsinki.fi kun kuulet jotta-kin mielenkiintoista.

MIELIPITEET

Älä tyydy mumisemaan käytävillä, vaan kirjoita oma mielipiteesi Kyyhkyseen! Voit toimittaa viestisi joko sähköpostilla osoitteeseen tyt-kyyhkynen@helsinki.fi tai paperilla TYT:n toimistoon Aleksin 2. kerrokseen.

Palautetta Kyyhkysessä voit antaa myös netissä <http://www.helsinki.fi/jarj/tyt/kyyhkynen>

Sisäpiiri

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistys. Mikä se oikeastaan on, ja miksi?

Yhdistys useiden henkilöiden pyssyväksi tarkoitettu yhteenliittymä yhteisten tarkoituksien toteuttamista varten (suomen perussanakirja)

Meidän, teologian opiskelijoiden, yhdistyksemme yhteiset tarkoituksiperät ilmaistaan säännöissämme näin: yhdistyksen tarkoituksena on toimia ... sitoutumattomana etujärjestönä, opiskelijoiden yhdyssiteenä ja heidän edustajanaan erityisesti ylioppilaspolitiikan eri aloilla.

Tätä varten yhteenliittymämme on luotu. Toteutamme me tänään tehtäväämme?

Yhteinen hyvä, yhteinen paha

Sääntöjen laatijat korostavat erityisesti yhdistyksen edunvalvontaroolin tärkeyttä, oikeutetusti; kuka pitäisi viime kädessä huolen teologian opiskelijoiden oikeuksista, elleivät he itse? Näkisin, että yhteistä hyväämme puolustetaan nykyään hyvin. Opinto- ja työllisyysjaostot toimivat ahkerasti, ja yhteistyö meitä suurempien edunvalvontajärjestöjen kanssa on monipuolista ja toimivaa. Erityisesti HYY-suhteet ovat mainiot - teologeja on niin hallituksessa, edustajistossa kuin valiokunnissakin.

On tosin tekijä, yhteinen pahamme, joka haittaa eniten sääntöjen toista tavoitetta, mutta myös edunvalvontaa: aktiivisten ihmisten pienehkö määrä. Samat ihmiset toimivat ensin yhdistyksessä, sitten toimikuntien opiskelijajäseninä sekä ylioppilaskunnassa. He viittaavat innokkaana, kun fuksiluennoilla kysytään luottamushenkilöitä, he piirtävät mainoksia toverineuvoston vaaleihin, he jakavat ehtoollista sekä ovat järkkäreinä bileissä, puhuvat olkkarissa koulutuksen sekä tutkintojen laadun arvioimisen paneelikeskusteluista – ja saavat leiman sisäpiiri.

Sisäpiiri -> etupiiri

Tähän sanaan olen törmännyt kaikissa laajemmissa yhdistyksen toimintaa kartoittaneissa kyselyissä. Sanotaan, että vain muutamat päättävät, että mukaan on vaikeaa tulla, että tiedotuksen pitäisi olla parempaa ja toiminnan avoimempaa - ja sanoissa on varmasti totuutta, joskin vaihdellen. Välillä tiedotuksemme ja avoimuutemme eivät toimi, välillä vastaanottajat eivät itse vaivaudu ottamaan asioista selvää – vaikkapa vieraillemalla kotisivuilla, tai seuraamalla ilmoituksia tarkemmin. Joka tapauksessa sisäpiirin leima on ongelmamme, riippumatta sen totuusarvosta.

Sääntöjemme toinen tavoite, toimia yhdyssiteenä, on haastava. Kaupunki tulvii erilaisia järjestöjä ja vapaa-ajankäyttömahdollisuuksia, ja tiedekunta tulvii erilaisia teologeja erilaisine kiinnostuksineen – miten toimia heidän yhdyssiteen-

ään? Ratkaisuna pyrimme tarjoamaan mahdollisimman monipuolista toimintaa, aina kouluttautumisesta kaikkiin erilaisiin kulttuurieroihin. Ihmisiä käy, mutta lähes jokaiseen tapahtumaan mahtuisi huomattavasti enemmänkin väkeä. Mikä on syynä? Sisäpiirin leimamme, kynnys tulla mukaan toimintaan? Vaiko se, että ihmisillä on yksinkertaisesti tarpeeksi muutakin tekemistä?

Täysaktiivisten ja täyspassiivisten väliin jää joka tapauksessa sadoittain jäseniä. Unelmana on, että yhdistyksemme nähtäisiin sisäpiirin sijasta etupiirinä, joka toimisi jäsenistönsä haluamalla tavalla ja jonka toimintaan kaikki halukkaat voisivat helposti osallistua. Tämä ei synny itsestään; siihen vaaditaan oikeanlaista asennoitumista kaikilta osapuolilta.

Loppujen lopuksi

Kaiken tämän ytimessä on kaksi asiaa. Se, tahtovatko aktiivit olla avoimia - ja se, tahtovatko ihmiset tulla hoitamaan yhteistä hyvää. Viime kädessä kaiken ratkaiset Sinä. Huolimatta kaikesta päätöksenteon avoimuudesta, helposti lähestyttävistä toimintamuodoista ja toimihenkilöiden ponnisteluista, Sinä päätät, haluatko toimia, ja missä haluat toimia. Me tahdomme pitää oven auki - ja yritämme muistaa aina sanoa tervetuloa.

PANU PIHKALA

Vanhaa ja uutta

Kevään koitettua Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistys järjestää toimintaa paitsi vanhoihin ja hyväksi havaituihin, myös uusiin ja uljain tavoin. Iltarukoushetket eli vesperit pidetään joka arkipäivä klo 17 Tuomiokirkon kappelissa. Kahvikupin korvaan pääset kiinni joka perjantai 10.30 alkaen tenttikahveilla TYT:n olkkarissa. Jaostot kokoontuvat säännöllisen epäsäännöllisesti - olet tervetullut mukaan suunnittelemaan, ideoimaan ja nauttimaan seurasta. Jaostoista ja kokousajoista lisää nettisivuilla. Näytelmäkerho, sielunvaellus 2002 ja muut projektit tulevat toivon mukaan sinulle tutuiksi ennen kesää - tervetuloa mukaan!

Opiskelijat ja opetushenkilökunta

samaan veneeseen! Viikolla 12 TYT ja Mythos järjestävät yhteisvoimin Samassa veneessä -tempauksen, tarkoituksenaan kiinnittää huomiota laitosilmapiireihin sekä lisätä vuorovaikutusta osapuolten välillä. Seuraa tarkempia ilmoituksia - jotain hyvää on luvassa.

TYT tiedottaa

Ole ajan hermoilla ja seuraa tiedotuskanaviamme! Nettisivuilta löydät kootusti TYT:n tulevat tapahtumat lyhyen ytimekkäässä muodossa. Osoite onnellaan on <http://www.helsinki.fi/jari/tyt/>. Sähköpostilistalta saat ajankohtaisimmat tiedot siitä, mitä, missä ja milloin yhdistyksessä tapahtuu. Listalle pääset mukaan lähettämällä sähköpostiviestin osoitteeseen majordomo@helsinki.fi. Jätä viestin otsik-

ko tyhjäksi ja kirjoita *subscribe tyt-tiedotus.oma.osoite@helsinki.fi* viestiosioon. Tämän jälkeen klikkaa lähetysohjelmaa ja olet menossa mukana.

Toimisto on avoinna maanantaisin 9-12, keskiviikkoisin 10-13 ja torstaisin 10-13. Tarjolla kirjallisuutta, haalarimerkkejä ja vastauksia kysymyksiisi! Toimistoon saat yhteyden joko sähköpostilla tyt-toimisto@helsinki.fi tai puhelimitse (09) 631 591.

Lisäksi lähiaikoina nettisivuillemme ilmestyy keskustelufoorumme, jossa voit nopeasti ja helposti ottaa kantaa mihin tahansa ja milloin tahansa. Käy lävättämässä mielipiteesi muidenkin näytörüuduille!

TYT toivottaa kaikille varsin aurinkoisia kevätilmoja!

mökö

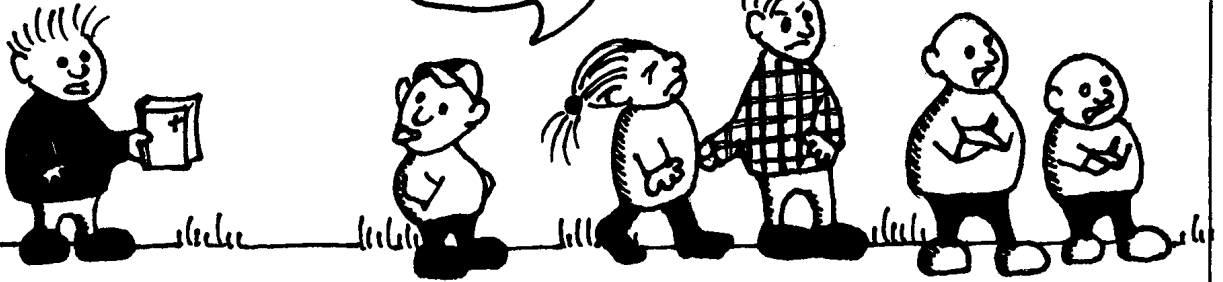
I-02

HEI KAVERIT,
JEESUS ON MUN
VAPAHTAJA!

julistaa

SE ON JOKU
USKIS...

BLÄÄH!

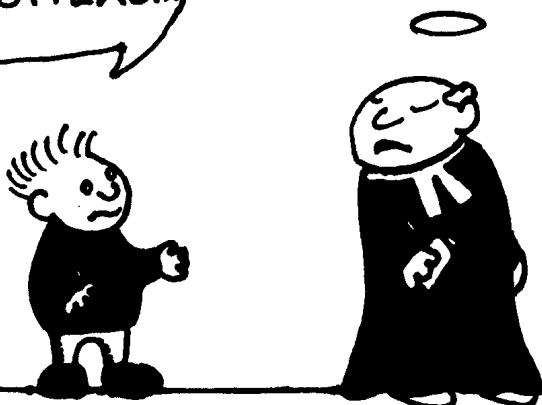
PROFFA SANOI, ETTÄ JEESSUS EI
OLLUT JUMALAN POIKA.

MUTTA RAAMATUSSAHAN
SANOTAAN...

ANTEEKSI, MUTTA
PALVELUS ON
ALKAMASSA.

PASTORI,
USKOTTEKO...

JUMALA, EI MI-
NUSTA TAIDA
OLLA LEVITTÄ-
MÄÄN SINUN
SANAASI.

MITÄ SA-
NOIT POIKA,
JUMALASTA-
KO SÄ PU-
HUIT?

